

Cuprins

I Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie

REGULAMENTE

Regulamentul (CE) nr. 902/2008 al Comisiei din 17 septembrie 2008 de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume	1
★ Regulamentul (CE) nr. 903/2008 al Comisiei din 17 septembrie 2008 privind condițiile speciale de acordare a restituirilor la export pentru anumite produse din sectorul cărnii de porc (versiune codificată)	3
★ Regulamentul (CE) nr. 904/2008 al Comisiei din 17 septembrie 2008 de stabilire a metodelor de analiză și a altor dispoziții cu caracter tehnic necesare pentru punerea în aplicare a regimului de export al mărfurilor care nu intră sub incidența anexei I la tratat (versiune codificată)	9
Regulamentul (CE) nr. 905/2008 al Comisiei din 17 septembrie 2008 privind eliberarea de licențe de import pentru zahărul brut din trestie destinat rafinării, originar din țările mai puțin dezvoltate	12

II Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie

DECIZII

Consiliu

2008/737/CE:

★ Decizia Consiliului din 15 septembrie 2008 de autorizare a Republicii Italiene de a aplica o măsură derogatorie de la dispozițiile articolului 285 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată	13
---	----

Comisie

2008/738/CE:

- ★ Decizia Comisiei din 4 iunie 2008 privind sistemul de ajutoare de stat pe care Franța intenționează să îl aplice în vederea prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură (Fondul de intervenție strategică al industriilor agroalimentare) [notificată cu numărul C(2008) 2257] ⁽¹⁾..... 15

2008/739/CE:

- ★ Decizia Comisiei din 11 septembrie 2008 privind o contribuție financiară a Comunității către Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE) pentru acțiunile în domeniul informațiilor referitoare la bolile animalelor 19

2008/740/CE:

- ★ Decizia Comisiei din 12 septembrie 2008 privind recunoașterea în principiu a faptului că dosarul prezentat pentru examinare detaliată în vederea posibilei includeri a spinetoramului în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului este complet [notificată cu numărul C(2008) 4965] ⁽¹⁾..... 21

IV Alte acte

SPAȚIUL ECONOMIC EUROPEAN

Autoritatea de Supraveghere a AELS

- ★ Decizia nr. 127/07/COL a Autorității de Supraveghere a AELS din 18 aprilie 2007 privind ajutorul pentru cercetare și dezvoltare acordat de Consiliul Cercetării din Norvegia în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter (Norvegia) 23
- ★ Decizia nr. 155/07/COL a Autorității de Supraveghere a AELS din 3 mai 2007 privind ajutorul de stat acordat în legătură cu articolul 3 din Legea norvegiană privind compensarea taxei pe valoare adăugată (TVA) (Norvegia) 35

Rectificări

- ★ Rectificare la Decizia 2008/649/CE a Comisiei din 3 iulie 2008 de acceptare a unui angajament referitor la procedura antidumping privind importurile de soluții de uree și de azotat de amoniu originare din Rusia (JO L 213, 8.8.2008) 47

Aviz cititorilor (A se vedea coperta a treia)

⁽¹⁾ Text cu relevanță pentru SEE

I

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare este obligatorie)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (CE) NR. 902/2008 AL COMISIEI

din 17 septembrie 2008

de stabilire a valorilor forfetare de import pentru fixarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole (Regulamentul unic OCP) ⁽¹⁾,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 al Comisiei din 21 decembrie 2007 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentelor (CE) nr. 2200/96, (CE) nr. 2201/96 și (CE) nr. 1182/2007 ale Consiliului în sectorul fructelor și legumelor ⁽²⁾, în special articolul 138 alineatul (1),

întrucât:

Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 prevede, ca urmare a rezultatelor negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay, criteriile pentru stabilirea de către Comisie a valorilor forfetare de import din țări terțe pentru produsele și perioadele menționate în partea A din anexa XV la regulamentul respectiv,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Valorile forfetare de import prevăzute la articolul 138 din Regulamentul (CE) nr. 1580/2007 se stabilesc în anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare la 18 septembrie 2008.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 17 septembrie 2008.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 350, 31.12.2007, p. 1.

ANEXĂ

Valorile forfetare de import pentru determinarea prețului de intrare pentru anumite fructe și legume

(EUR/100 kg)

Cod NC	Codul țărilor terțe ⁽¹⁾	Valoare forfetară de import
0702 00 00	MK	31,4
	TR	68,0
	ZZ	49,7
0707 00 05	EG	162,5
	MK	43,3
	TR	83,8
	ZZ	96,5
0709 90 70	TR	89,1
	ZZ	89,1
0805 50 10	AR	73,5
	TR	104,3
	UY	64,9
	ZA	89,3
	ZZ	83,0
0806 10 10	IL	248,7
	TR	130,8
	US	196,0
	ZZ	191,8
0808 10 80	AR	92,1
	AU	195,4
	BR	74,2
	CL	91,9
	CN	78,4
	NZ	111,1
	US	100,8
	ZA	83,4
	ZZ	103,4
0808 20 50	AR	76,1
	CN	93,6
	TR	128,9
	ZA	75,1
	ZZ	93,4
0809 30	TR	136,6
	US	150,7
	ZZ	143,7
0809 40 05	IL	132,0
	TR	85,4
	XS	62,1
	ZZ	93,2

⁽¹⁾ Nomenclatorul țărilor, astfel cum este stabilit prin Regulamentul (CE) nr. 1833/2006 al Comisiei (JO L 354, 14.12.2006, p. 19). Codul „ZZ” reprezintă „alte origini”.

REGULAMENTUL (CE) NR. 903/2008 AL COMISIEI

din 17 septembrie 2008

privind condițiile speciale de acordare a restituirilor la export pentru anumite produse din sectorul
cărnii de porc

(versiune codificată)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 privind organizarea comună a piețelor în sectorul agricol și dispozițiile specifice cu privire la anumite produse din acest sector (regulamentul OCM unic) ⁽¹⁾, în special articolele 170 și 192 coroborate cu articolul 4,

având în vedere Regulamentul (CEE) nr. 386/90 al Consiliului din 12 februarie 1990 privind controlul realizat la data exportului de produse agricole care beneficiază de restituiri sau de alte sume ⁽²⁾, în special articolul 6,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 2331/97 al Comisiei din 25 noiembrie 1997 privind condițiile speciale de acordare a restituirilor la export pentru anumite produse din sectorul cărnii de porc ⁽³⁾ a fost modificat de mai multe ori în mod substanțial ⁽⁴⁾. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice regulamentul menționat.
- (2) Articolul 21 din Regulamentul (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole ⁽⁵⁾ dispune să nu se acorde restituiri dacă produsele nu sunt în bună stare sau nu au o bună calitate comercială în ziua acceptării declarației de export.
- (3) Cu toate acestea, aceste cerințe s-au dovedit insuficiente pentru a se asigura aplicarea condițiilor uniforme atunci când se plătesc restituiri pentru unele dintre produsele menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (q) din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007.
- (4) Prin urmare, la nivelul Comunității ar trebui stabilite condiții suplimentare pentru produsele de calitate medie care să permită refuzul plății restituirilor pentru produsele de calitate inferioară.
- (5) Ar trebui incluse dispoziții referitoare la o calitate suplimentară în cazul produselor care intră sub incidența codurilor NC 1601 00 99 și 1602 49 19, ce nu conțin carne de pasăre și pentru care trebuie stabilite criteriile de înaltă calitate, în vederea limitării oricăror restituiri

acordate unor asemenea produse, în cazul în care cantitățile menționate în cererile pentru licențe de export depășesc sau pot depăși cantitățile tradiționale.

- (6) Este esențial să se includă dispoziții privind efectuarea controalelor pentru a se asigura conformitatea cu prezentul regulament. Astfel de controale urmează să fie efectuate conform Regulamentului (CE) nr. 2090/2002 al Comisiei din 26 noiembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 386/90 al Consiliului privind controlul fizic la export pentru produsele agricole care beneficiază de o restituire ⁽⁶⁾ și, în special, trebuie să includă o examinare organoleptică, precum și analize fizice și chimice. Prin urmare, cererile de restituire trebuie să fie însoțite de o declarație scrisă care să ateste că produsele în cauză îndeplinesc cerințele stabilite de prezentul regulament.
- (7) Trebuie incluse dispoziții referitoare la anumite analize clar definite pentru a se asigura standardizarea verificărilor fizice și chimice.
- (8) Măsurile prevăzute în prezentul regulament sunt conforme cu avizul Comitetului de gestiune a organizării comune a piețelor agricole,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

(1) Fără a aduce atingere altor dispoziții comunitare, în special Regulamentului (CE) nr. 800/1999, restituirile la export se acordă numai pentru produsele menționate în anexa I la prezentul regulament în cazul în care:

(a) acestea îndeplinesc condițiile prevăzute în anexa I;

și

(b) căsuța 44 din declarația de export conține cuvintele „bunuri conforme cu Regulamentul (CE) nr. 903/2008”.

(2) În sensul prezentului regulament, produsele destinate consumului uman și, prin urmare, corespunzătoare acestei utilizări datorită materiilor prime utilizate, pregătirii lor în condiții de igienă satisfăcătoare și ambalării sunt considerate în stare bună sau au o bună calitate comercială, în sensul articolului 21 din Regulamentul (CE) nr. 800/1999.

⁽¹⁾ JO L 299, 16.11.2007, p. 1.

⁽²⁾ JO L 42, 16.2.1990, p. 6.

⁽³⁾ JO L 323, 26.11.1997, p. 19.

⁽⁴⁾ A se vedea anexa III.

⁽⁵⁾ JO L 102, 17.4.1999, p. 11.

⁽⁶⁾ JO L 322, 27.11.2002, p. 4.

Articolul 2

La efectuarea verificărilor la care se face trimitere în articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 2090/2002, controlul produselor care fac obiectul prezentului regulament înseamnă:

(a) examinarea organoleptică;

și

(b) analize fizice și chimice cu aplicarea metodelor stabilite în anexa II la prezentul regulament.

Articolul 3

Regulamentul (CE) nr. 2331/97 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa IV.

Articolul 4

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 17 septembrie 2008.

Pentru Comisie
José Manuel BARROSO
Președintele

ANEXA I

Condiții speciale de acordare a restituirilor la export pentru anumite produse din sectorul cărnii de porc

Cod NC	Descrierea mărfurilor	Codul produsului	Condiții
1601 00	Cârnați și produse similare din carne, organe comestibile din carne sau sânge; preparate alimentare pe baza acestor produse:		
	- Altele:		
1601 00 91	-- Mezeluri, uscate sau pentru întins, nepreparate		
	--- Fără carne de pasăre sau resturi de carne	1601 00 91 9120	(a) conținutul de proteine, în greutate: minimum 16 % din greutatea netă (b) fără adaos de apă din afară (c) sunt interzise alte proteine decât cele animale
	--- Altele	1601 00 91 9190	(a) conținutul de proteine, în greutate: minimum 12 % din greutatea netă (b) fără adaos de apă din afară (c) sunt interzise alte proteine decât cele animale
1601 00 99	-- Altele:		
	--- În containere care conțin, de asemenea, lichid de conservare și care nu conțin carne de pasăre sau organe comestibile	1601 00 99 9110	(a) conținutul de proteine animale raportat la greutate: minimum 10 % din greutatea netă (b) procentul de colagen/proteină: maximum 0,30 (c) conținutul de apă adăugată raportat la greutate: maximum 25 % din greutatea netă
	--- În containere care conțin și lichid de conservare	1601 00 99 9190	(a) conținutul de proteine animale raportat la greutate: minimum 8 % din greutatea netă (b) procentul de colagen/proteină: maximum 0,45 (c) conținutul de apă adăugată raportat la greutate: maximum 33 % din greutatea netă
	--- Altele, care nu conțin carne de pasăre sau organe comestibile	1601 00 99 9110	(a) conținutul de proteine animale raportat la greutate: minimum 10 % din greutatea netă (b) procentul de colagen/proteină: maximum 0,30 (c) conținutul de apă adăugată raportat la greutate: maximum 10 % din greutatea netă
	--- Altele:	1601 00 99 9190	(a) conținutul de proteine animale raportat la greutate: minimum 8 % din greutatea netă (b) procentul de colagen/proteină: maximum 0,45 (c) conținutul de apă adăugată raportat la greutate: maximum 23 % din greutatea netă
ex 1602	Altă carne preparată sau conservată, organe comestibile de carne sau sânge:		
	- De porc:		
ex 1602 41	-- Jamboane și bucăți tăiate din acestea:		

Cod NC	Descrierea mărfurilor	Codul produsului	Condiții
ex 1602 41 10	<p>--- Din specia porcine domestice:</p> <p>---- Fierte, care conțin carne și grăsime în proporție de 80 % sau mai mult din greutate:</p> <p>----- În ambalaj direct cu o greutate netă de 1 kg sau mai mult</p> <p>----- În ambalaj direct cu o greutate netă mai mică de 1 kg</p>	<p>1602 41 10 9110</p> <p>1602 41 10 9130</p>	<p>Proporția apă/proteine din carne de maximum 4,3</p> <p>Proporția apă/proteine din carne de maximum 4,3</p>
ex 1602 42	-- Spate și bucăți tăiate din acesta:		
ex 1602 42 10	<p>--- Din specia porcine domestice:</p> <p>---- Fierte, care conțin carne și grăsime în proporție de 80 % sau mai mult din greutate:</p> <p>----- În ambalaj direct cu o greutate netă de 1 kg sau mai mult</p> <p>----- În ambalaj direct cu o greutate netă mai mică de 1 kg</p>	<p>1602 42 10 9110</p> <p>1602 42 10 9130</p>	<p>Proporția apă/proteine din carne de maximum 4,5</p> <p>Proporția apă/proteine din carne de maximum 4,5</p>
ex 1602 49	<p>-- Altele, inclusiv amestecuri:</p> <p>--- Din specia porcine domestice:</p> <p>---- Care conțin carne sau organe de orice fel, inclusiv grăsimi de orice natură sau origine, în proporție de 80 % sau mai mult din greutate:</p>		
ex 1602 49 19	<p>----- Altele:</p> <p>----- Fierte, care conțin carne și grăsime în proporție de 80 % sau mai mult din greutate:</p> <p>----- Care nu conțin carne sau organe de pasăre:</p> <p>----- Care conțin un produs compus din bucăți ușor identificabile de carne din țesut muscular, care, din cauza dimensiunilor, nu sunt identificabile ca provenind din jamboane, rasol, garf sau ceafă, împreună cu particule mici de grăsime vizibilă și cantități mici de depozite gelatinoase</p>	<p>1602 49 19 9130</p>	<p>Proporția apă/proteine din carne de maximum 4,5</p>

ANEXA II

Metode de analiză ⁽¹⁾**1. Determinarea conținutului de proteine**

Conținutul de proteine înseamnă conținutul de azot multiplicat cu factorul 6,25. Conținutul de azot trebuie stabilit în conformitate cu metoda ISO 937-1978.

2. Determinarea conținutului de apă din produsele prevăzute la codurile NC 1601 și 1602

Conținutul de apă trebuie stabilit în conformitate cu metoda ISO 1442-1973.

3. Calcularea conținutului de apă adăugată

Conținutul de apă adăugată este dat de formula: $a - 4b$, în care:

a = conținut de apă

b = conținut de proteină

4. Stabilirea conținutului de colagen

Conținutul de colagen înseamnă conținutul de hidroxiprolină multiplicat cu factorul 8. Conținutul de hidroxiprolină trebuie stabilit în conformitate cu metoda ISO 3496-1978.

⁽¹⁾ Metodele de analiză la care se face trimitere în prezenta anexă sunt cele aplicate la data intrării în vigoare a prezentului regulament, fără a se aduce atingere nici unei modificări ulterioare a acestor metode. Acestea sunt publicate de către secretariatul ISO, 1 Rue de Varembé, Geneva, Elveția.

ANEXA III

Regulamentul abrogat și lista modificărilor ulterioare

Regulamentul (CE) nr. 2331/97 al Comisiei	(JO L 323, 26.11.1997, p. 19)
Regulamentul (CE) nr. 739/98 al Comisiei	(JO L 102, 2.4.1998, p. 22)
Regulamentul (CE) nr. 2882/2000 al Comisiei	(JO L 333, 29.12.2000, p. 72)
Regulamentul (CE) nr. 507/2002 al Comisiei	(JO L 79, 22.3.2002, p. 12)

ANEXA IV

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 2331/97	Prezentul regulament
Articolele 1 și 2	Articolele 1 și 2
Articolul 3	—
—	Articolul 3
Articolul 4	Articolul 4
Anexele I și II	Anexele I și II
—	Anexa III
—	Anexa IV

REGULAMENTUL (CE) NR. 904/2008 AL COMISIEI

din 17 septembrie 2008

de stabilire a metodelor de analiză și a altor dispoziții cu caracter tehnic necesare pentru punerea în aplicare a regimului de export al mărfurilor care nu intră sub incidența anexei I la tratat

(versiune codificată)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

Articolul 2

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun ⁽¹⁾, în special articolul 9,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CEE) nr. 4056/87 al Comisiei din 22 decembrie 1987 de stabilire a metodelor de analiză și a altor dispoziții cu caracter tehnic necesare pentru punerea în aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 3035/80 al Consiliului de stabilire a normelor generale privind acordarea restituirilor la export și criteriile de fixare a valorii acestora pentru anumite produse agricole exportate ca mărfuri care nu intră sub incidența anexei II la tratat ⁽²⁾ a fost modificat în mod substanțial ⁽³⁾. Este necesar, pentru motive de claritate și de raționalizare, să se codifice regulamentul menționat.
- (2) În sensul asigurării unui tratament uniform la exportul comunitar de mărfuri cărora li se aplică Regulamentul (CE) nr. 3448/93 al Consiliului din 6 decembrie 1993 de stabilire a regimului comercial aplicabil anumitor mărfuri rezultate din transformarea produselor agricole ⁽⁴⁾, este important să se definească metodele de analiză și alte dispoziții cu caracter tehnic.
- (3) Întrucât măsurile prevăzute de prezentul regulament sunt conforme cu avizul Comitetului Codului Vamal, Secțiunea Nomenclatura tarifară și statistică,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Prezentul regulament definește metodele comunitare de analiză, necesare aplicării Regulamentului (CE) nr. 3448/93 în ceea ce privește exporturile de mărfuri care nu intră sub incidența anexei I la tratat sau, în absența unei metode de analiză, natura operațiilor analitice care trebuie efectuate sau principiul unei metode care trebuie să se aplice.

⁽¹⁾ JO L 256, 7.9.1987, p. 1.⁽²⁾ JO L 379, 31.12.1987, p. 29.⁽³⁾ A se vedea anexa I.⁽⁴⁾ JO L 318, 20.12.1993, p. 18.

În conformitate cu notele din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1043/2005 al Comisiei ⁽⁵⁾ și în sensul aplicării aceleiași anexe, „datele rezultate din analiza mărfurilor” indicate în coloana 3 sunt obținute prin metodele, procedurile și formulele menționate în prezentul articol:

1. Zaharuri

Cromatografia în fază lichidă de înaltă precizie (HPLC) este utilizată pentru dozarea individuală a zaharurilor.

A. Conținutul de zaharoză menționat în coloana 3 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1043/2005 este egal cu:

$$(a) S + (2F) \times 0,95,$$

atunci când conținutul de glucoză este mai mare decât sau egal cu cel de fructoză,

sau

$$(b) S + (G + F) \times 0,95,$$

atunci când conținutul de glucoză este mai mic decât cel de fructoză,

unde

S = conținutul de zaharoză determinat prin HPLC,

F = conținutul de fructoză determinat prin HPLC,

G = conținutul de glucoză determinat prin HPLC.

Atunci când prezența unui hidrolizat de lactoză este declarată și/sau anumite cantități de lactoză și de galactoză sunt puse în evidență, un conținut de glucoză echivalent cu cel de galactoză (determinat prin HPLC) se deduce din conținutul de glucoză (G) înainte de efectuarea oricărui alt calcul.

B. Conținutul de glucoză menționat în coloana 3 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1043/2005 este egal cu:

$$(a) G - F,$$

atunci când conținutul de glucoză este mai mare decât cel de fructoză,

⁽⁵⁾ JO L 172, 5.7.2005, p. 24.

(b) 0 (zero),

atunci când conținutul de glucoză este egal sau mai mic decât cel de fructoză.

Atunci când se declară prezența unui hidrolizat de lactoză și/sau anumite cantități de lactoză și de galactoză sunt puse în evidență, un conținut de glucoză echivalent cu cel de galactoză (determinat prin HPLC) se deduce din conținutul de glucoză (G) înainte de efectuarea oricărui alt calcul.

2. Amidonul (sau dextrinele)

(Dextrinele sunt calculate în amidon.)

A. Pentru orice cod NC, altul decât codurile NC 3505 10 10, 3505 10 90, 3505 20 10-3505 20 90, precum și 3809 10 10-3809 10 90, conținutul de amidon (sau dextrine) indicat în coloana 3 din anexa IV la Regulamentul (CE) nr. 1043/2005 corespunde formulei:

$$(Z - G) \times 0,9,$$

unde:

Z = conținutul de glucoză, determinat prin metoda descrisă la anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 4154/87 al Comisiei ⁽¹⁾,

G = conținutul de glucoză determinat prin HPLC.

B. Pentru codurile NC 3505 10 10, 3505 10 90, 3505 20 10-3505 20 90, precum și 3809 10 10-3809 10 90, conținutul de amidon (sau dextrine) este cel determinat prin aplicarea metodei prezentate la anexa II la Regulamentul (CEE) nr. 4154/87.

3. Conținutul de grăsime lactată

În scopul determinării conținutului de grăsime lactată, trebuie folosită metoda bazată pe extracția cu eter de petrol, precedată de hidroliza cu acid clorhidric și urmată de cromatografia în fază gazoasă a acizilor grași cu esteri

metilici. În cazul în care se detectează prezența grăsimii lactate, proporția în procente a acesteia trebuie calculată prin înmulțirea procentului concentrației de butirat de metil cu 25, urmată de înmulțirea valorii astfel obținute cu procentul total în greutate al conținutului de grăsime lactată din produsul ca atare și împărțit la 100.

Articolul 3

În vederea aplicării anexei III la Regulamentul (CE) nr. 1043/2005, dozajul de manitol și de D-glucitol (sorbitol) se efectuează în conformitate cu metoda HPLC.

Articolul 4

- (1) Se stabilește un buletin de analiză.
- (2) Buletinul de analiză trebuie să includă, în special:
 - toate datele referitoare la identificarea eșantionului;
 - metoda comunitară utilizată și trimiterea exactă la textul legal care o menționează sau, după caz, trimiterea la o metodă detaliată care specifică natura operațiunilor analitice care trebuie efectuate sau principiul unei metode care trebuie să se aplice, indicate în prezentul regulament;
 - elementele care ar putea influența rezultatele;
 - rezultatele analizei, ținând seama de exprimarea acestora prin metoda utilizată și de exprimarea dictată de necesitățile serviciilor vamale sau de gestionare care au solicitat analiza.

Articolul 5

Regulamentul (CEE) nr. 4056/87 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se înțeleg ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

Articolul 6

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

⁽¹⁾ JO L 392, 31.12.1987, p. 19.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 17 septembrie 2008.

Pentru Comisie
José Manuel BARROSO
Președintele

ANEXA I

Regulamentul abrogat și modificarea sa

Regulamentul (CEE) nr. 4056/87 al Comisiei	(JO L 379, 31.12.1987, p. 29)
Regulamentul (CE) nr. 202/98 al Comisiei	(JO L 21, 28.1.1998, p. 5)

ANEXA II

Tabel de corespondență

Regulamentul (CEE) nr. 4056/87	Prezentul regulament
Articolele 1-4	Articolele 1-4
—	Articolul 5
Articolul 5	Articolul 6
—	Anexa I
—	Anexa II

REGULAMENTUL (CE) NR. 905/2008 AL COMISIEI**din 17 septembrie 2008****privind eliberarea de licențe de import pentru zahărul brut din trestie destinat rafinării, originar din țările mai puțin dezvoltate**

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul (CE) nr. 980/2005 al Consiliului din 27 iunie 2005 de aplicare a unui sistem de preferințe tarifare generalizate ⁽¹⁾,având în vedere Regulamentul (CE) nr. 318/2006 al Consiliului din 20 februarie 2006 privind organizarea comună a piețelor în sectorul zahărului ⁽²⁾,având în vedere Regulamentul (CE) nr. 1100/2006 al Comisiei din 17 iulie 2006 de stabilire, pentru anii de comercializare 2006/2007, 2007/2008 și 2008/2009, a normelor de deschidere și de gestionare a contingentelor tarifare pentru zahărul brut din trestie destinat rafinării, originar din țările mai puțin dezvoltate, precum și a normelor de import al produselor enumerate la poziția tarifară 1701 originare din țările mai puțin dezvoltate ⁽³⁾, în special articolul 7 alineatul (3),

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 12 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 980/2005, articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1100/2006 prevede, în ceea ce privește importurile originare din țările mai puțin dezvoltate, deschiderea unor contingentelor tarifare cu taxe vamale zero pentru produsele încadrate la codul NC 1701 11 10, exprimate în echivalent de zahăr alb.
- (2) În conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 1100/2006, în cursul săptămânii 8-12 septembrie

2008 au fost prezentate autorităților competente cereri de licențe de import. În urma contabilizării menționate la articolul 7 alineatul (2) din regulamentul menționat anterior, s-a constatat că, în urma examinării acestor cereri, cantitatea totală solicitată pentru anul de comercializare 2007/2008 este egală cu limita de 178 030,75 tone prevăzută pentru acest an de comercializare pentru contingentul 09.4361.

- (3) În această situație, Comisia trebuie să informeze statele membre că limita în cauză este atinsă și că nu se mai acceptă nicio altă cerere de licență,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Cererile de licențe de import prezentate în perioada 8-12 septembrie 2008 în conformitate cu articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 1100/2006 sunt satisfăcute până la limita de 100 % din cantitatea solicitată.

Articolul 2

Limita de 178 030,75 tone a contingentului tarifar 09.4361 prevăzut la articolul 3 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1100/2006 este atinsă. Nu se mai acceptă cererile de licențe de import depuse după data de 12 septembrie 2008.

Articolul 3

Prezentul regulament intră în vigoare la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 17 septembrie 2008.

Pentru Comisie

Jean-Luc DEMARTY

Director general pentru agricultură și dezvoltare rurală

⁽¹⁾ JO L 169, 30.6.2005, p. 1.

⁽²⁾ JO L 58, 28.2.2006, p. 1.

⁽³⁾ JO L 196, 18.7.2006, p. 3.

II

(Acte adoptate în temeiul Tratatelor CE/Euratom a căror publicare nu este obligatorie)

DECIZII

CONSILIU

DECIZIA CONSILIULUI

din 15 septembrie 2008

de autorizare a Republicii Italiene de a aplica o măsură derogatorie de la dispozițiile articolului 285 din Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată

(2008/737/CE)

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Directiva 2006/112/CE a Consiliului ⁽¹⁾, în special articolul 395 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei,

întrucât:

(1) Republica Italiană nu s-a prevalat de dispozițiile articolului 14 din a doua directivă 67/228/CEE a Consiliului din 11 aprilie 1967 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – Structura și procedurile de aplicare a sistemului comun privind taxa pe valoarea adăugată ⁽²⁾, ceea ce înseamnă că un sistem de scutire a persoanelor impozabile putea fi introdus doar în ceea ce privește persoanele impozabile cu o cifră anuală de afaceri de cel mult 5 000 EUR.

(2) Printr-o scrisoare înregistrată de Secretariatul General al Comisiei la data de 15 noiembrie 2007, Italia a solicitat autorizarea începând de la 1 ianuarie 2008 a unei măsuri derogatorii de la articolul 285 din Directiva 2006/112/CE, pentru a scuti persoanele impozabile a căror cifră anuală de afaceri este de cel mult 30 000 EUR. Prin această măsură, persoanele impozabile respective vor fi scutite, total sau parțial, de obligațiile privind taxa pe valoare adăugată (TVA) la care se face referire în titlul XI capitolele 2-6 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată,

caracterul opțional al măsurii permițând în același timp societăților să aleagă regimul normal de TVA.

(3) În conformitate cu articolul 395 alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE, Comisia, prin scrisoarea sa din 6 mai 2008, a informat celelalte state membre cu privire la cererea înaintată de Italia. Prin scrisoarea din 8 mai 2008, Comisia a înștiințat Italia că deține toate informațiile necesare pentru a analiza cererea.

(4) În temeiul titlului XII din Directiva 2006/112/CE, statele membre dispun deja de un regim special pentru întreprinderile mici. Această măsură derogă de la articolul 285 din Directiva 2006/112/CE doar în măsura în care plafonul cifrei anuale de afaceri aferent regimului este mai ridicat decât cel permis în prezent în cazul Italiei.

(5) Plafonul solicitat de Italia ar putea reduce semnificativ obligațiile privind TVA ale celor mai mici întreprinderi. Acesta este în concordanță cu plafoanele care se aplică în ceea ce privește anumite alte state membre.

(6) Comisia s-a angajat să stabilească un plafon comun privind cifra anuală de afaceri în limita căruia persoanele impozabile pot fi scutite de la plata TVA, aceasta reprezentând o măsură care contribuie la reducerea sarcinilor ce revin întreprinderilor mici. În 2004, Comisia a propus să dea posibilitatea statelor membre să opteze pentru o creștere a plafonului cifrei anuale de afaceri pentru scutirea de TVA a întreprinderilor mici. Solicitarea Italiei este conformă propunerii Comisiei și este în concordanță cu propunerea Comisiei.

⁽¹⁾ JO L 347, 11.12.2006, p. 1.

⁽²⁾ JO 71, 14.4.1967, p. 1303/67. Directivă abrogată prin Directiva 77/388/CEE (JO L 145, 13.6.1977, p. 1).

- (7) Italia ar dori, de asemenea, să aibă posibilitatea de a crește plafonul pentru a-i menține valoarea în termeni reali și, astfel, să poată aplica acestei măsuri o dispoziție analoagă celei de la articolul 286 din Directiva 2006/112/CE.
- (8) Italia ar trebui să primească autorizarea de a pune la dispoziție regimul opțional începând cu 1 ianuarie 2008, pentru a permite persoanelor impozabile să beneficieze de măsura de simplificare cât de curând posibil și luând în considerare faptul că perioada fiscală este anuală.
- (9) Derogarea nu va avea nici un impact asupra resurselor proprii ale Comunității Europene care provin din taxa pe valoarea adăugată.
- (10) Din informațiile furnizate de Republica Italiană, măsura va conduce la reducerea nivelului global al veniturilor din taxe colectate în stadiul final al consumului cu aproximativ 0,15 % în primul an de punere în aplicare și cu aproximativ 0,25 % în următorii doi ani,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Prin derogare de la articolul 285 din Directiva 2006/112/CE, Republica Italiană este autorizată, pentru perioadele cuprinse

între 1 ianuarie 2008 și 31 decembrie 2010, să scutească de la plata TVA persoanele impozabile a căror cifră anuală de afaceri este de cel mult 30 000 EUR. Acest regim este opțional pentru persoanele impozabile.

Articolul 2

Republica Italiană poate crește plafonul respectiv pentru a menține valoarea scutirii în termeni reali.

Articolul 3

Prezenta decizie expiră la data intrării în vigoare a unor norme comunitare prin care se stabilește un plafon comun privind cifra anuală de afaceri în limita căruia persoanele impozabile pot fi scutite de la plata TVA, dar cel târziu la 31 decembrie 2010.

Articolul 4

Prezenta decizie se adresează Republicii Italiene.

Adoptată la Bruxelles, 15 septembrie 2008.

Pentru Consiliu

Președintele

B. KOUCHNER

COMISIE

DECIZIA COMISIEI

din 4 iunie 2008

privind sistemul de ajutoare de stat pe care Franța intenționează să îl aplice în vederea prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură (Fondul de intervenție strategică al industriilor agroalimentare)

[notificată cu numărul C(2008) 2257]

(Numai textul în limba franceză este autentic)

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2008/738/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 88 alineatul (2) primul paragraf,

după ce a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile în conformitate cu articolul citat mai sus ⁽¹⁾,

întrucât:

1. PROCEDURĂ

(1) La 24 aprilie 2007, Franța a notificat Comisiei intenția sa de a pune în aplicare un sistem de ajutoare destinat subvenționării întreprinderilor din sectorul prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură. În cadrul examinării prealabile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului 93 din Tratatul CE ⁽²⁾, a fost adresată Franței, la 7 iunie 2007, o cerere de informații suplimentare, în special cu scopul obținerii de precizări privind beneficiarii ajutorului și fundamentul juridic al sistemului. Autoritățile franceze au răspuns la 11 iulie 2007. Comisia le-a transmis o nouă cerere de informații suplimentare la 11 septembrie 2007, la care Franța a răspuns la 26 octombrie 2007.

(2) Având în vedere datele disponibile, Comisia a considerat că sistemul de ajutoare notificat suscită unele dubii privind compatibilitatea acestuia cu piața comună. Comisia a informat Franța, la 16 ianuarie 2008, cu privire la decizia sa de a iniția procedura formală de investigație prevăzută la articolul 88 alineatul (2) din tratat și la articolul 6 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999.

(3) Decizia Comisiei de a iniția procedura formală de investigație a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* ⁽³⁾. Comisia a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile cu privire la măsurile în cauză într-un interval de o lună.

(4) Franța și-a prezentat observațiile prin scrisoarea din 18 februarie 2008, sub forma unei note. Comisia nu a mai primit nicio altă observație din partea celor interesați.

2. DESCRIERE

(5) Potrivit informațiilor din notificare, sistemul de ajutoare în cauză este destinat subvenționării, prin intermediul fondurilor publice exclusiv naționale, a întreprinderilor din sectorul prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură.

(6) Obiectivul sistemului este acordarea de ajutoare altor întreprinderi decât celor mici și mijlocii, pentru ca acestea să beneficieze de aceleași ajutoare ca cele de care pot beneficia întreprinderile mici și mijlocii (IMM-uri) în cadrul Regulamentului CE nr. 1198/2006 al Consiliului din 27 iulie 2006 privind Fondul european pentru pescuit ⁽⁴⁾.

(7) Ajutoarele sunt finanțate prin Fondul de intervenție strategică al industriilor agroalimentare (FISIAA). Fondul, creat de autoritățile franceze, constă într-o alocare bugetară de la bugetul de stat, de a cărei gestionare se ocupă Ministerul Agriculturii și Pescuitului. Toate întreprinderile din sectorul prelucrării și comercializării produselor care figurează în anexa I la tratat pot beneficia de subvenții acordate prin FISIAA. Prin urmare, poate fi vorba despre întreprinderi din sectorul agricol, precum și de întreprinderi din sectorul

⁽¹⁾ JO C 61, 6.3.2008, p. 8.

⁽²⁾ JO L 83, 27.3.1999, p. 1.

⁽³⁾ A se vedea nota de subsol 1.

⁽⁴⁾ JO L 223, 15.8.2006, p. 1.

pescuitului și acvaculturii. Este prevăzut ca în 2007 ajutoarele să fie rezervate doar întreprinderilor care au mai mult de 750 de salariați sau o cifră de afaceri mai mare de 200 de milioane de euro. Conform explicațiilor oferite de Franța, este posibil ca această prioritate să fie menținută pentru ajutoarele acordate după 2007. Această ipoteză este confirmată de textul unei noi cereri de proiecte, lansată în decembrie 2007 (a se vedea considerentul 9).

- (8) Notificarea este însoțită de o nouă cerere de proiecte lansată la 2 martie 2007, în vederea selecționării proiectelor care corespund obiectivelor FISIAA. Potrivit autorităților franceze, cererea de proiecte nu se referă decât la întreprinderile active în sectorul agriculturii, iar caietul de sarcini este oferit doar „cu titlu de exemplu” pentru condițiile conform cărora vor fi acordate ajutoare întreprinderilor active în sectorul pescuitului și acvaculturii.
- (9) O nouă cerere de proiecte a fost lansată la 17 decembrie 2007, pentru proiectele susceptibile de a fi selecționate pentru anul 2008. Cererea de proiecte nu menționează explicit întreprinderile din sectorul prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură, însă face referire la toate produsele care figurează în anexa I la tratat (inclusiv produsele pescărești și de acvacultură). Cererea menționează și noile norme de eligibilitate în vederea unui ajutor din partea Fondului european pentru pescuit (FEP).
- (10) Comisia nu a avut cunoștință de această nouă cerere de proiecte, anunțată pe site-ul Ministerului francez al Agriculturii și Pescuitului⁽⁵⁾, decât după ce a decis să inițieze procedura formală de investigație. Noua cerere de proiecte nu este menționată în răspunsul autorităților franceze din 18 februarie 2008. Acestea se limitează să observe că „întârzierea aprobării a împiedicat deja întreprinderile prelucrătoare să participe la cererea de proiecte a FISIAA din 2007 [lansată la 2 martie 2007, dar notificată la 24 aprilie 2007].”
- (11) Potrivit autorităților franceze, FISIAA este definit la ora actuală prin cadrul său de intervenție, adică prin sistemul de ajutoare aplicabil întreprinderilor din sectorul agricol, înregistrat cu numărul N 553/2003 și aprobat printr-o decizie a Comisiei din 28 iulie 2004⁽⁶⁾. Notificarea sistemului de ajutoare care face obiectul prezentei decizii vizează astfel extinderea acestui cadru de intervenție la întreprinderile din sectorul pescuitului și acvaculturii.
- (12) Bugetul indicat pentru FISIAA este de 13 milioane de euro pentru anul 2007, pentru toate sectoarele beneficiare (agricultura, pe de o parte, și pescuitul și acvacultura, pe de altă parte). În măsura în care FISIAA este

deschis tuturor întreprinderilor din aceste două sectoare, în stadiul de față nu este posibil, potrivit autorităților franceze, să se prevadă care este partea din această sumă care ar reveni efectiv întreprinderilor din sectorul pescuitului și acvaculturii.

- (13) Fiind vorba despre cheltuieli care pot fi acoperite prin subvenții, cererea de proiecte precizează că FISIAA are ca obiectiv susținerea proiectelor întreprinderilor care pot integra investiții materiale și nemateriale și care prezintă „un caracter puternic structurant” și/sau „o poziționare comercială consolidată” și/sau „un caracter novator”. Sunt potențial eligibile toate investițiile destinate punerii în aplicare a procedurii de depozitare, de ambalare, de prelucrare și/sau de comercializare. În special, investițiile pot consta în cheltuieli pentru achiziționarea de utilaje noi sau pentru achiziționarea și amenajarea de bunuri imobiliare care au legătură cu proiectul, precum și în servicii nemateriale cum ar fi brevete, studii, consultanță. Intensitatea ajutorului FISIAA nu va depăși 15 % din cheltuielile eligibile pentru investițiile materiale și 100 000 de euro pentru investițiile nemateriale.

3. MOTIVELE INIȚIERII PROCEDURII

- (14) Obiectivul sistemului de ajutoare este acordarea de ajutoare întreprinderilor, altele decât cele mici și mijlocii, pentru ca acestea să beneficieze, prin intermediul fondurilor exclusiv naționale, de aceleași ajutoare ca cele de care pot beneficia întreprinderile mici și mijlocii în cadrul Regulamentului (CE) nr. 1198/2006. Ajutoarele vor fi finanțate prin FISIAA.
- (15) Examinarea acestui sistem de ajutoare în lumina orientărilor pentru examinarea ajutoarelor de stat pentru pescuit și acvacultură⁽⁷⁾ (denumite în continuare „orientările”) face apel la criteriile stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1198/2006. Or, măsurile eligibile în vederea susținerii FEP în sectorul prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură nu vizează decât întreprinderile mici și mijlocii, pe când sistemul de ajutoare în cauză vizează în mod precis alte întreprinderi decât întreprinderile mici și mijlocii.
- (16) Prin urmare, Comisia a considerat că există dubii privind compatibilitatea acestor ajutoare cu piața comună.
- ### 4. OBSERVAȚIILE FRANȚEI ȘI ALE PĂRȚILOR INTERESATE
- (17) Franța prezintă două argumente în sprijinul compatibilității cu piața comună a deciziei de acordare de ajutoare, prin intermediul FISIAA, întreprinderilor de prelucrare și de comercializare a produselor pescărești și de acvacultură.

⁽⁵⁾ <http://agriculture.gouv.fr/sections/presse/communiques/2eme-appel-projets-pour>

⁽⁶⁾ JO C 214, 1.9.2005, p. 4.

⁽⁷⁾ JO C 84, 3.4.2008, p. 10.

- (18) Pentru început, Franța reafirmă observația formulată în răspunsul din 26 octombrie 2007, și anume că, deși întreprinderile de prelucrare din sectorul pescuitului sau din sectorul agricol au adesea aceleași tipuri de activități, Comisia nu a considerat că ajutoarele acordate întreprinderilor mari din sectorul agroalimentar ar comporta riscuri de denaturare a concurenței și a deschis posibilitatea ca statele membre să acorde ajutoare de stat acestor întreprinderi.
- (19) Pe de altă parte, Franța cere Comisiei să precizeze de ce aceasta consideră că pot fi acordate ajutoare întreprinderilor mari în 2007 și 2008 prin Instrumentul financiar de orientare a pescuitului (IFOP), dar nu pot fi acordate ajutoare de aceeași natură prin fonduri exclusiv naționale.

5. EVALUARE

- (20) Comisia observă, pentru început, că, pentru 2007, cererea de proiecte pentru FISIAA a fost lansată la 2 martie 2007, cu data limită de răspuns stabilită la 2 mai 2007, în timp ce autoritățile franceze nu au notificat Comisiei intenția lor de a iniția cererea de proiecte pentru întreprinderile din sectorul pescuitului și acvaculturii decât la 24 aprilie 2007. Cu alte cuvinte, cererea de proiecte a fost lansată înainte să se aducă la cunoștința Comisiei sistemul ajutoarelor pentru întreprinderile de prelucrare și comercializare a produselor pescărești și de acvacultură și, cu atât mai mult, înainte ca aceasta să se poată pronunța cu privire la compatibilitatea unui astfel de sistem cu piața comună. Acesta este motivul pentru care Comisia a întrebat pentru început autoritățile franceze dacă documentul anexat notificării (adică textul cererii de proiecte din 2 martie 2007) nu se adresa decât întreprinderilor din sectorul agricol, ceea ce Franța a confirmat în scrisoarea sa din 11 iulie 2007 („Prima cerere de proiecte s-a limitat la întreprinderile din sectorul agricol (...) Prin urmare, cererea de proiecte FISIAA nu va menționa întreprinderile de comercializare și prelucrare din sectorul pescuitului și acvaculturii decât în momentul în care sistemul de ajutoare în cauză va fi aprobat”). Într-adevăr, în caz contrar, sistemul de ajutoare ar fi fost considerat ilegal (nenotificat) în sensul articolului 1 litera (f) din Regulamentul (CE) nr. 659/1999.
- (21) O problemă asemănătoare ridică și noua cerere de proiecte lansată la 17 decembrie 2007, despre care Comisia a aflat abia după inițierea procedurii formale de investigație (a se vedea considerentul 9). Această nouă cerere de proiecte reia exact termenii cererii de proiecte din 2007 și nu menționează explicit întreprinderile de comercializare și prelucrare din sectorul pescuitului și acvaculturii, ci, la fel ca cererea de proiecte precedentă, acesta se referă, pe de o parte, la anexa I la tratat (care acoperă produsele pescărești și de acvacultură) și, pe de altă parte, la Regulamentul (CE) nr. 1198/2006.
- (22) Or, Comisia reamintește că aprobarea unui sistem de ajutoare de stat nu este automată și că un stat membru

nu poate anticipa decizia Comisiei câtă vreme examinarea sistemului de ajutoare nu este încheiată. Din aceste motive, Comisia nu poate accepta afirmația că „întârzierea aprobării [sistemului de ajutoare în cauză] a împiedicat deja întreprinderile din sectorul prelucrării din sectorul pescuitului să participe la cererea de proiecte FISIAA în 2007”. Comisia nu poate accepta nici faptul că o a doua cerere de proiecte a fost inițiată fără excluderea explicită a posibilității ca întreprinderile din sectorul pescuitului să beneficieze de subvențiile FISIAA în 2008 sau fără să se specifice cel puțin că această posibilitate este condiționată de aprobarea prealabilă a Comisiei.

- (23) Conform articolului 87 alineatul (1) din tratat, „sunt incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de către state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau sectoare de producție, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale între statele membre”.
- (24) Ajutoarele în cauză, care constau în subvenții finanțate din bugetul național (a se vedea considerentul 7), constituie ajutoare de stat.
- (25) Deoarece acordarea acestor subvenții este stabilită la nivel național, după selecționarea de către serviciile Ministerului Agriculturii și Pescuitului a proiectelor prezentate în cadrul cererii de proiecte, ajutorul este imputabil statului.
- (26) Măsurile notificate sunt susceptibile a afecta schimburile comerciale între statele membre și amenință să denatureze concurența în măsura în care acestea favorizează producția națională de produse prelucrate obținute din pescuit în detrimentul producției altor state membre.
- (27) Prin urmare, ajutoarele care fac obiectul prezentei decizii constituie ajutoare de stat în sensul articolului 87 alineatul (1) din tratat.
- (28) Dat fiind faptul că este vorba despre sectorul pescuitului și acvaculturii, ajutoarele trebuie analizate în lumina orientărilor. Într-adevăr, punctul 5.3 din orientări dispune aplicarea acestora începând cu 1 aprilie 2008 „pentru toate ajutoarele de stat notificate sau preconizate a fi aplicate la acea dată sau ulterior”. Întrucât autoritățile franceze au menționat că așteaptă aprobarea Comisiei pentru a acorda întreprinderilor din sectorul pescuitului și acvaculturii ajutoare în cadrul acestui sistem, Comisia consideră că punctul 5.3 nu a fost aplicat și că, prin urmare, sistemul de ajutoare trebuie analizat în lumina orientărilor.

- (29) Orientările fac referire, la punctul 3.2, la criteriile stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1198/2006. Prin urmare, compatibilitatea sistemului de ajutoare în cauză cu piața comună trebuie examinată în lumina respectivului regulament.
- (30) Comisia observă că măsurile eligibile în sprijinul FEP în sectorul prelucrării și comercializării în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1198/2006 nu se referă decât la întreprinderile mici și mijlocii. Prin urmare, Comisia consideră că sistemul de ajutoare care face obiectul prezentei decizii și care nu se adresează decât întreprinderilor altele decât cele mici și mijlocii nu corespunde criteriilor de intervenție ale FEP.
- (31) Autoritățile franceze nu contestă această analiză, din moment ce arată că „cererea de proiecte nr. 2 se adresează întreprinderilor mari din sectorul prelucrării și comercializării produselor marine, adică întreprinderilor cu mai mult de 750 de salariați și cu o cifră de afaceri mai mare de 200 de milioane de euro, aceste întreprinderi fiind excluse din FEP, după cum sunt și întreprinderile de prelucrare a produselor agricole. (...) Autoritățile franceze sunt conștiente de faptul că interpretarea orientărilor privind pescuitul și acvacultura din 2004, coroborată cu interpretarea articolului 104 din Regulamentul (CE) nr. 1198/2006 privind Fondul european pentru pescuit, determină Comisia să considere că întreprinderile mari nu pot beneficia de aceste ajutoare publice”.
- (32) În această situație, Franța justifică sistemul de ajutoare în cauză prin necesitatea de armonizare a situației întreprinderilor din sectorul pescuitului și acvaculturii prin acordarea de ajutoare publice cu situația întreprinderilor din sectorul agricol, pentru care un sistem similar de ajutoare a fost aprobat în 2004. Cu toate acestea, dat fiind faptul că este vorba despre un sistem de ajutoare destinat sectorului pescuitului și acvaculturii, pentru care au fost adoptate orientări specifice, Comisia nu poate lua în considerare faptul că există un sistem de ajutoare de aceeași natură care a fost aprobat pentru un alt sector de activitate. În plus, Comisia reamintește că sistemul aplicabil întreprinderilor din sectorul agricol a fost menținut, prin derogare, până la 31 decembrie 2008, conform punctului 196 din orientările Comunității privind ajutoarele de stat în sectorul agricol și forestier 2007-2013⁽⁸⁾. Or, în cazul de față este vorba despre un nou sistem de ajutoare aplicabil întreprinderilor din sectorul pescuitului și acvaculturii. Acesta trebuie deci examinat în raport cu normele aplicabile acestui sector și nu prin analogie cu un sistem existent în alt sector de

activitate și aprobat pe baza unor norme diferite de cele care se aplică ajutoarelor de stat în sectorul pescuitului și acvaculturii. Prin urmare, acest argument nu poate fi acceptat.

- (33) În mod asemănător, analogia cu ajutoarele acordate întreprinderilor mari care pot fi aprobate în 2007 și 2008 în cadrul IFOP nu poate fi admisă pentru a justifica instaurarea unui nou sistem de ajutoare, exclusiv național, în favoarea acestor întreprinderi (a se vedea considerentul 19). Într-adevăr, normele privind gestionarea programelor de intervenție structurală și a ajutoarelor acordate în acest cadru și normele privind ajutoarele de stat sunt independente unele de altele, cu excepția referințelor specifice [cum este cazul orientărilor, care fac referire la criteriile stabilite prin Regulamentul (CE) nr. 1198/2006]. Prin urmare, faptul că, din motive legate exclusiv de constrângerile bugetare, pot fi încă acordate ajutoare pentru programarea IFOP 1996-2006, fără efect asupra normelor aplicabile prezentului sistem de ajutoare.

6. CONCLUZIE

- (34) Pe baza analizei dezvoltate în partea 5, se ajunge la concluzia că sistemul de ajutoare acordate prin FISIAA întreprinderilor din sectorul pescuitului și acvaculturii, notificat de Franța la 24 aprilie 2007, este incompatibil cu piața comună,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Sistemul de ajutoare prevăzut de Franța destinat subvenționării întreprinderilor din sectorul prelucrării și comercializării produselor pescărești și de acvacultură prin Fondul de intervenție strategică al industriilor agroalimentare (FISIAA) este incompatibil cu piața comună.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Republicii Franceze.

Adoptată la Bruxelles, 4 iunie 2008.

Pentru Comisie
Joe BORG
Membru al Comisiei

⁽⁸⁾ JO C 319, 27.12.2006, p. 1.

DECIZIA COMISIEI

din 11 septembrie 2008

privind o contribuție financiară a Comunității către Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE) pentru acțiunile în domeniul informațiilor referitoare la bolile animalelor

(2008/739/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Decizia 90/424/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind anumite cheltuieli în domeniul veterinar ⁽¹⁾, în special articolul 20,

întrucât:

(1) În conformitate cu Decizia 90/424/CEE, Comunitatea poate să întreprindă sau să sprijine statele membre sau organizațiile internaționale în întreprinderea măsurilor tehnice și științifice necesare pentru dezvoltarea legislației veterinare comunitare și pentru dezvoltarea educației sau a formării în domeniul veterinar.

(2) Directiva 82/894/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1982 privind notificarea maladiilor la animale în cadrul Comunității ⁽²⁾ stabilește un sistem de notificare a focarelor pentru oricare boală a animalelor dintre cele incluse în anexa I la directiva respectivă (denumit în continuare „sistemul comunitar de notificare a bolilor animalelor”).

(3) Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE) este o organizație interguvernamentală reprezentativă responsabilă cu îmbunătățirea sănătății animale la nivel mondial. În domeniul informațiilor referitoare la boli, OIE dispune de o experiență unică în dezvoltarea bazei de date mondiale a informațiilor privind sănătatea animală (WAHID), o interfață care oferă o gamă largă de informații privind bolile animalelor. WAHID este utilizată de toate țările membre ale OIE, inclusiv de toate statele membre ale UE.

(4) Comunicarea Comisiei către Parlamentul European, Consiliu, Comitetul Economic și Social European și Comitetul Regiunilor privind o nouă strategie în materie de sănătate animală pentru Uniunea Europeană (2007-2013), desfășurată sub deviza „Prevenirea este mai eficientă decât vindecarea” ⁽³⁾, identifică prevenirea riscurilor legate de animale, supravegherea și pregătirea pentru situații de criză drept unul dintre pilonii noii strategii în materie de sănătate animală. În mod special, comunicarea menționată anterior subliniază faptul că informațiile generate de activitățile și programele de monitorizare, supraveghere și control din domeniul veterinar reprezintă dovezi științifice cruciale pentru instituțiile comunitare și guvernele naționale în vederea sprijinirii deciziilor privind măsurile de prevenire și combatere a bolilor.

(5) Comunicarea menționată anterior prevede faptul că un rezultat preconizat al noii strategii în materie de sănătate animală este adaptarea sistemului comunitar de notificare a bolilor animalelor. Un alt rezultat preconizat în cadrul comunicării menționate anterior este simplificarea legislației comunitare existente în domeniul veterinar, în vederea alinierii acesteia la standardele internaționale, inclusiv la standardele OIE.

(6) Prin urmare, în vederea dezvoltării legislației veterinare comunitare, ar trebui să se stabilească acțiuni în parteneriat cu OIE cu scopul de a alinia sistemul comunitar de notificare a bolilor animalelor la WAHID, prin colectarea de informații epidemiologice și, în mod special, prin elaborarea seturilor de date, a bazelor de date și a protocoalelor pentru schimbul de date. În acest sens, ar trebui să se acorde o contribuție financiară comunitară pentru perioada 2008-2012, în vederea finanțării dezvoltării de către Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE) a sistemului informațional privind bolile animalelor. Suma maximă a acestei contribuții urmează a fi specificată.

(7) Colectarea, analiza și sintetizarea informațiilor privind sănătatea animală în zona Balcanilor, a munților Caucaz și a bazinului mediteranean, în mod special cu privire la bolile cu răspândire transfrontalieră, sunt acțiuni de o importanță esențială pentru Comunitate în vederea prevenirii pericolelor pentru sănătatea animală pe teritoriul comunitar. Cu toate acestea, astfel de informații nu sunt disponibile întotdeauna atunci când sunt necesare.

⁽¹⁾ JO L 224, 18.8.1990, p. 19.

⁽²⁾ JO L 378, 31.12.1982, p. 58.

⁽³⁾ COM(2007) 539 final.

- (8) OIE a dezvoltat un instrument de evaluare a performanței serviciilor veterinare (instrumentul OIE PVS). Instrumentul respectiv este conceput să sprijine serviciile veterinare din țările care sunt membre ale OIE să își determine nivelul actual de performanță și să identifice lacunele și punctele slabe care le împiedică să se conformeze standardelor internaționale ale OIE. Instrumentul OIE PVS generează, de asemenea, informații privind sănătatea animală în țările care sunt membre ale OIE. Prin urmare, Comunitatea ar trebui să analizeze activitățile și informațiile generate de instrumentul respectiv cu privire la zona Balcanilor, a munților Caucaz și a bazinului mediteranean.
- (9) În acest sens, ar trebui să se acorde o contribuție financiară comunitară pentru dezvoltarea și analiza de către OIE a activităților privind sănătatea animală în zona Balcanilor, a munților Caucaz și a bazinului mediteranean. Suma maximă a acestei contribuții urmează a fi specificată.
- (10) Articolul 168 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002 al Comisiei din 23 decembrie 2002 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene ⁽¹⁾ dispune că pot fi atribuite subvenții, fără o cerere de propuneri, organismelor care dețin un monopol *de jure* sau *de facto*, justificat corespunzător în decizia de atribuire.
- (11) OIE deține un monopol *de facto* în sectorul său de activitate, încă de la înființarea sa prin acordul internațional semnat la 25 ianuarie 1924. OIE este organizația interguvernamentală responsabilă cu îmbunătățirea sănătății animale la nivel mondial și este recunoscută de Organizația Mondială a Comerțului (OMC) drept organizație de referință. Prin urmare, conform prezentei decizii, nu este necesară o cerere de propuneri pentru acordarea de contribuții financiare organizației respective.
- (12) Măsurile prevăzute de prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală,

DECIDE:

Articolul 1

Se acordă, astfel cum se prevede la articolul 19 din Decizia 90/424/CEE, o contribuție financiară comunitară în valoare de maximum 750 000 EUR pentru perioada 2008-2012 în vederea finanțării dezvoltării de către Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE) a sistemului informațional privind bolile animalelor.

Articolul 2

Se acordă, astfel cum se prevede la articolul 19 din Decizia 90/424/CEE, o contribuție financiară comunitară în valoare de maximum 250 000 EUR pentru perioada 2008-2012 în vederea finanțării analizei activităților privind sănătatea animală în zona Balcanilor, a munților Caucaz și a bazinului mediteranean de către Organizația Mondială pentru Sănătatea Animalelor (OIE).

Articolul 3

Contribuțiile financiare prevăzute la articolele 1 și 2 sunt finanțate prin linia bugetară 17 04 02 01 a bugetului Comunităților Europene pentru anul 2008.

Adoptată la Bruxelles, 11 septembrie 2008.

Pentru Comisie
Androulla VASSILIOU
Membru al Comisiei

⁽¹⁾ JO L 357, 31.12.2002, p. 1.

DECIZIA COMISIEI

din 12 septembrie 2008

privind recunoașterea în principiu a faptului că dosarul prezentat pentru examinare detaliată în vederea posibilei includeri a spinetoramului în anexa I la Directiva 91/414/CEE a Consiliului este complet

[notificată cu numărul C(2008) 4965]

(Text cu relevanță pentru SEE)

(2008/740/CE)

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

care conține substanța activă în cauză, cerințele menționate în anexa III la Directiva 91/414/CEE.

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Directiva 91/414/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 privind introducerea pe piață a produselor de uz fitosanitar ⁽¹⁾, în special articolul 6 alineatul (3),

întrucât:

(1) Directiva 91/414/CEE prevede elaborarea unei liste comunitare de substanțe active a căror utilizare în produsele de protecție a plantelor este autorizată.

(2) La data de 17 octombrie 2007, Dow AgroSciences a trimis autorităților din Regatul Unit un dosar privind spinetoramul, împreună cu o cerere de obținere a includerii lui în anexa I la Directiva 91/414/CEE.

(3) Autoritățile Regatului Unit au informat Comisia că, în urma unei examinări preliminare, dosarul privind substanța activă în cauză îndeplinește cerințele referitoare la date și informații prevăzute în anexa II la Directiva 91/414/CEE. De asemenea, dosarul transmis îndeplinește cerințele referitoare la date și informații prevăzute în anexa III la Directiva 91/414/CEE în ceea ce privește un produs de protecție a plantelor care conține substanța activă în cauză. În conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Directiva 91/414/CEE, solicitantul a trimis ulterior dosarul Comisiei și altor state membre, precum și Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală.

(4) Prin prezenta decizie se confirmă în mod oficial la nivelul Comunității că dosarul îndeplinește în principiu cerințele referitoare la date și informații menționate în anexa II și, cel puțin în cazul unui produs de protecție a plantelor

(5) Prezenta decizie nu aduce atingere dreptului Comisiei de a cere solicitantului să prezinte date sau informații suplimentare în scopul clarificării anumitor aspecte din dosar.

(6) Măsurile prevăzute în prezenta decizie sunt conforme cu avizul Comitetului permanent pentru lanțul alimentar și sănătatea animală,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (4) din Directiva 91/414/CEE, dosarul privind substanța activă care figurează în anexa la prezenta decizie, care a fost transmis Comisiei și statelor membre în vederea includerii substanței respective în anexa I la directiva menționată, îndeplinește în principiu cerințele referitoare la date și informații menționate în anexa II la directiva respectivă.

De asemenea, dosarul îndeplinește cerințele referitoare la date și informații menționate în anexa III la directiva respectivă, în ceea ce privește un produs de protecție a plantelor care conține substanța activă, ținând cont de utilizările propuse.

Articolul 2

Statul membru raportor continuă examinarea detaliată a dosarului menționat la articolul 1 și comunică Comisiei concluziile acestei examinări, însoțite de o recomandare privind includerea sau nu în anexa I la Directiva 91/414/CEE a substanței active menționate la articolul 1, precum și orice condiții privind respectiva includere, în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai târziu de un an de la data publicării prezentei decizii în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

⁽¹⁾ JO L 230, 19.8.1991, p. 1.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 12 septembrie 2008.

Pentru Comisie
Androulla VASSILIOU
Membru al Comisiei

ANEXĂ

Substanța activă care face obiectul prezentei decizii

Denumire comună, număr de identificare CIPAC	Solicitant	Data depunerii cererii	Statul membru raportor
Spinetoram Nr.-CIPAC: 802	Dow AgroSciences	17 octombrie 2007	UK

IV

(Alte acte)

SPAȚIUL ECONOMIC EUROPEAN

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE A AELS

DECIZIA NR. 127/07/COL A AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE A AELS

din 18 aprilie 2007

privind ajutorul pentru cercetare și dezvoltare acordat de Consiliul Cercetării din Norvegia în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter (Norvegia)

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE A AELS ⁽¹⁾,

AVÂND ÎN VEDERE Acordul privind Spațiul Economic European ⁽²⁾, în special articolele 61-63 și Protocolul 26,

AVÂND ÎN VEDERE Acordul între statele AELS privind instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție ⁽³⁾, în special articolul 24,

AVÂND ÎN VEDERE articolul 1 alineatele (2) și (3) din partea I și articolele 1, 4, 6, 7 alineatul (3), 10, 13, 14, 16 și 20 din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție ⁽⁴⁾,

AVÂND ÎN VEDERE Orientările Autorității ⁽⁵⁾ privind aplicarea și interpretarea articolelor 61 și 62 din Acordul SEE, în special capitolul 14, „Ajutorul pentru cercetare și dezvoltare”,

AVÂND ÎN VEDERE Decizia nr. 195/04/COL a Autorității din 14 iulie 2004 privind dispozițiile de punere în aplicare la care se face referire în articolul 27 din partea a II-a a Protocolului 3 ⁽⁶⁾,

AVÂND ÎN VEDERE Decizia nr. 217/94/COL a Autorității din 1 decembrie 1994 de a propune măsuri adecvate pentru Norvegia privind, printre altele, sistemul de ajutor pentru Programe de C&D industrială,

AVÂND ÎN VEDERE acceptarea de către Norvegia a măsurilor adecvate propuse prin scrisoarea din 19 decembrie 1994,

AVÂND ÎN VEDERE Decizia nr. 60/06/COL a Autorității din 8 martie 2006 de inițiere a procedurii formale de investigație cu privire la ajutorul de C&D acordat de Consiliul Cercetării din Norvegia în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turbo-router ⁽⁷⁾,

SOLICITÂND părților interesate să își prezinte observațiile la prezenta decizie și având în vedere observațiile acestora,

întrucât:

I. DATE FACTUALE

1. Procedură

Prin scrisoarea din 5 martie 2002 (doc. nr. 02-1733-A), Autoritatea a primit o plângere în care se susținea că Norvegia a acordat ajutor de stat prin intermediul Consiliului Cercetării din Norvegia (denumit în continuare: „CCN”) pentru diferite proiecte de cercetare în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter.

⁽¹⁾ Denumită în continuare „Autoritatea”.

⁽²⁾ Denumit în continuare „Acordul SEE”.

⁽³⁾ Denumit în continuare „Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție”.

⁽⁴⁾ Denumit în continuare „Protocolul 3”.

⁽⁵⁾ Norme procedurale și de fond în domeniul ajutorului de stat, Orientări privind aplicarea și interpretarea articolelor 61 și 62 din Acordul SEE și a articolului 1 din Protocolul 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, adoptat și emis de Autoritatea de Supraveghere a AELS la 19 ianuarie 1994, publicat în JO 1994 L 231, suplimentele SEE nr. 32 din 3.9.94. Denumite în continuare „Orientări”.

⁽⁶⁾ Publicat în JO L 139, 25.5.2006, p. 37 și în suplimentul SEE nr. 26 din 25.5.2006, p. 1.

⁽⁷⁾ JO C 258 din 26.10.2006, p. 42.

Autoritatea a solicitat informații din partea autorităților norvegiene prin scrisoarea din 26 aprilie 2002 (doc. nr. 02-2605-D). Ministerul Comerțului și Industriei a răspuns prin scrisoarea din 3 iunie 2002 (doc. nr. 02-4177-A), care cuprindea observațiile CCN-ului cu privire la așa-numitul proiect Turborouter.

După numeroase schimburi de corespondență⁽⁸⁾, prin scrisoarea din 8 martie 2006 (eveniment nr. 363353), Autoritatea a informat autoritățile norvegiene că a decis inițierea procedurii prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, cu privire la ajutorul pentru C&D acordat de Consiliul Cercetării din Norvegia în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter.

Prin scrisoarea din 7 aprilie 2006, autoritățile norvegiene au prezentat observații la decizia Autorității de inițiere a procedurii formale de investigație.

Decizia nr. 60/06/COL a Autorității de inițiere a procedurii a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* și suplimentul SEE⁽⁹⁾. Autoritatea a solicitat părților interesate să prezinte observații.

Autoritatea a primit observații de la o parte interesată. Prin scrisoarea din 1 decembrie 2006 (Eveniment nr. 400677), Autoritatea a înaintat observațiile către autoritățile norvegiene. Prin scrisoarea din partea Ministerului Administrației Publice și Reformei din 8 ianuarie 2007 (Eveniment nr. 405517), care a transmitea mai departe o scrisoare din partea Ministerului Educației și Cercetării din 5 ianuarie 2007, autoritățile norvegiene au prezentat observații.

2. Cele patru proiecte referitoare la programul de soft Turborouter susținut prin fonduri CCN

2.1. Descrierea proiectelor

În cele ce urmează, Autoritatea va furniza numai o scurtă descriere a proiectelor în curs de evaluare. Pentru o descriere detaliată a fiecăruia dintre acestea, se face trimitere la Decizia nr. 60/06/COL a Autorității⁽¹⁰⁾.

⁽⁸⁾ Pentru informații mai detaliate cu privire la diferitele corespondențe dintre Autoritate și autoritățile norvegiene, se face trimitere la decizia Autorității de inițiere a procedurii formale de investigație, Decizia nr. 60/06/COL, publicată în JO C 258, 26.10.2006, p. 42 și în suplimentul SEE nr. 53 din 26.10.2006, p. 15.

⁽⁹⁾ A se vedea nota de subsol 7.

⁽¹⁰⁾ A se vedea nota de subsol 7.

2.1.1. Proiectul 40049 – Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime (Prima versiune a programului de soft Turborouter)

Turborouter este un instrument⁽¹¹⁾ pentru optimizarea programării flotei navale, adică pentru a decide căror nave să li se atribuie diferite încărcături. Acesta combină cunoștințele și experiența proiectanților cu abilitățile de calcul ale calculatorului. Turborouter se bazează pe hărțile electronice de navigație în care pot fi afișate informațiile privind programarea și include o bază de date pentru nave, porturi, încărcături etc; calculul automat al distanțelor dintre porturi; raporturi privind poziția navelor și actualizarea automată a timpului estimat de sosire; rutine complexe de optimizare pentru programarea flotei și vizualizarea planificării sau calculator de programare pentru planificarea manuală.

Prima versiune a softului pilot Turborouter s-a dezvoltat în primul an de cercetare al unuia dintre sub-proiectele Proiectului 40049 „Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime” sub denumirea „Metode și instrumente analitice pentru crearea și operarea lanțurilor integrate de transport și logistică”.

2.1.2. Dezvoltarea ulterioară a programului de soft Turborouter

În conformitate cu informațiile furnizate de autoritățile norvegiene, CCN a selectat mai multe proiecte referitoare la dezvoltarea pachetului de soft Turborouter pentru ajutor destinat C&D.

2.1.2.1. Proiectul 138811 – AlgOpt

Scopul proiectului⁽¹²⁾ l-a constituit elaborarea și efectuarea de teste practice de algoritmi pentru calculul utilizării optime a flotei navale, având în vedere obligațiile de a se ocupa de încărcăturile pentru mai mulți clienți, solicitările referitoare la momentul în care transporturile trebuie încărcate și descărcate în portul de destinație, posibilitatea de a transporta încărcături comune având un număr limitat de mărfuri în vrac la fiecare călătorie, precum și limitările care înseamnă că nu toate navele implicate sunt adecvate pentru a deservi toți clienții sau toate porturile. Algoritmii trebuie integrați într-un concept de soft care ar oferi utilizatorilor controlul deplin și posibilitatea de a depăși sugestiile făcute de algoritmi.

În conformitate cu informațiile prezentate de autoritățile norvegiene, proiectul AlgOpt a reprezentat numai un pre-studiu care a definit cerințele utilizatorului și investigarea fezabilității în utilizarea Turborouter-ului pentru partenerul de contract, întreprinderea Beltship Management SA.

⁽¹¹⁾ Informațiile următoare au fost obținute din broșura „Softul Turborouter de optimizare a programării navelor”, disponibilă pe site-ul Marintek: <http://www.marintek.no>

⁽¹²⁾ Informații obținute de pe site-ul Marintek: <http://www.marintek.no>

2.1.2.2. Proiectul 144265 – Shiplog II

Proiectul Shiplog s-a ocupat în principal de transportul pe mare. S-a presupus că acest proiect⁽¹³⁾ a utilizat rezultatele unui proiect anterior denumit Shiplog (care nu a presupus utilizarea Turborouter-ului) pentru a se concentra pe cerințele livrării de bunuri la domiciliu, atunci când transportul pe mare este un element cheie. Una dintre activitățile principale a constat din integrarea Sistemului de Gestionare a Lanțului de Transport (SMLT) și a Turborouter-ului, care trebuie să menționeze interfața și să demonstreze schimbul de informații dintre Turborouter și demonstrantul SMLT. Acest proiect nu a reușit să își atingă obiectivul în principal din cauză că SMLT și Turborouter nu au putut fi integrate în mod satisfăcător.

2.1.2.3. Proiectul 144214 – Biblioteca de rutine de optimizare pentru programarea în navigație

Proiectul de cercetare pre-concurență „Biblioteca de rutine de optimizare pentru programarea în navigație” a vizat dezvoltarea algoritmilor pentru optimizarea avansată și programarea unor operațiuni complexe de expediere a mărfurilor. Autoritățile norvegiene au explicat că biblioteca algoritmilor este specifică pentru comerț și întreprinderi și că trebuie prin urmare să se afle în proprietatea unei întreprinderi și nu a „setului de instrumente” Turborouter standard.

2.2. Descrierea raportului dintre cele patru subvenții de ajutor și sistemul norvegian de ajutor pentru Programele de C&D industrială

În conformitate cu informațiile furnizate de autoritățile norvegiene, cele patru subvenții de ajutor acoperite de prezenta decizie au fost acordate în cadrul sistemului de ajutor „Programe de C&D industrială” (*brukerstyrte forskningsprogrammer*).

Sistemul de ajutor denumit „Programe de C&D industrială” (*brukerstyrte forskningsprogrammer*), care a fost gestionat de CCN, a fost stabilit anterior intrării în vigoare a Acordului SEE.

În decembrie 1994, Autoritatea a adoptat o decizie referitoare la mai multe sisteme de ajutor pentru cercetare și dezvoltare existente în Norvegia, anterior intrării în vigoare a Acordului SEE, printre altele, Programul de C&D industrială pentru sistemul de ajutor (*brukerstyrte forskningsprogrammer*, cauza nr. 93-183). În prezenta decizie, Autoritatea a propus măsuri adecvate pentru alinierea sistemului la normele privind ajutorul de stat din Acordul SEE⁽¹⁴⁾. În special, Autoritatea a propus Norvegiei introducerea de dispoziții detaliate care să garanteze că ajutoarele sunt acordate în conformitate cu principiile enunțate în capitolul 14 din Orientările privind ajutorul de stat.

⁽¹³⁾ Informații obținute de pe site-ul Marintek: <http://www.marintek.no>

⁽¹⁴⁾ Decizia nr. 217/94/COL a Autorității de Supraveghere a AELS din 1.12.1994. Sistemele acoperite de prezenta decizie au fost: Contracte de C&D industrială (cauza 93-147) și Contracte de C&D publică (cauza 93-182) acordate de SND și Proiecte de C&D industrială (cauza 93-181) și Programe de C&D industrială (cauza 93-183) acordate de CCN.

Norvegia a acceptat măsurile adecvate propuse de Autoritate prin scrisoarea din 19 decembrie 1994. Acceptarea măsurilor adecvate a presupus ca acordarea ajutorului prin Programul de C&D industrială să se realizeze conform dispozițiilor din orientărilor Autorității privind C&D, astfel cum au fost adoptate în 1994.

Ajutorul a fost acordat de CCN proiectelor în cauză în cadrul Programului de C&D industrială pentru sistemul de C&D.

3. Îndoielele Autorității exprimate în Decizia nr. 60/06/COL

La 8 martie 2006, Autoritatea a decis inițierea procedurii formale de investigație prevăzute la articolul 1 alineatul (2) din partea a II-a a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, cu privire la ajutorul pentru C&D acordat de CCN în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter (Decizia nr. 60/06/COL). În decizia de inițiere, Autoritatea a descris plângerea, cele patru proiecte referitoare la programul de soft Turborouter susținut prin fonduri CCN și raportul dintre cele patru subvenții și sistemul norvegian de ajutor pentru Programe de C&D industrială.

Autoritatea a efectuat o evaluare detaliată a cadrului legal aplicabil pentru evaluarea celor patru proiecte în discuție⁽¹⁵⁾. Ca urmare a acceptării măsurilor adecvate sugerate în Decizia nr. 217/94/COL a Autorității, orice acordare de ajutor în cadrul Programului pentru C&D industrială trebuia efectuată în conformitate cu Orientările privind C&D din 1994. Rezultă, prin definiție, că orice ajutor acordat în cadrul sistemului de Programe de C&D industrială care nu respectă dispozițiile Orientărilor privind C&D din 1994 nu s-ar încadra în sfera de aplicare a sistemului. Aceasta ar constitui, prin urmare, un nou ajutor individual și ar trebui astfel notificat Autorității în mod individual și evaluat pe baza Orientărilor privind C&D aplicabile la data acordării ajutorului.

În ceea ce privește motivele inițierii investigației formale, Autoritatea și-a exprimat îndoielele cu privire la câteva puncte. Unul dintre acestea este dacă cele patru proiecte pentru C&D în discuție au primit sprijin în cadrul sistemului de ajutor pentru Programe de C&D industrială.

Autoritatea avea îndoiele cu privire la depășirea de aceste proiecte a etapei de cercetare aplicată sau preconcurențială pentru a constitui un produs comercial. Limita dintre un proiect pilot, care nu ar putea fi utilizat comercial, și un produs comercial finit părea foarte neclară în cazul în discuție, deoarece softul trebuie readaptat pentru fiecare nouă aplicație specifică fiecărui utilizator final. Autoritatea s-a întrebat în ce măsură dezvoltarea ulterioară a programului de soft Turborouter poate fi acoperită de definiția cercetării aplicate pentru utilizarea în aplicațiile în dezvoltare care deservește necesitățile concrete ale utilizatorilor finali.

⁽¹⁵⁾ A se vedea secțiunea II.1 a Deciziei nr. 60/06/COL, p. 11 ff.

Pe baza informațiilor disponibile în etapa respectivă a procedurii, Autoritatea nu s-a aflat în poziția de a stabili dacă proiectele în cauză au fost clasificate în mod corect ca fiind activități de dezvoltare preconcurențială sau dacă, dimpotrivă, acestea se aflau deja prea aproape de piață pentru a putea fi eligibile pentru ajutorul de stat.

În plus, Autoritatea a avut îndoieli cu privire la finanțarea proiectelor, în special cu privire la cheltuielile efective din contribuțiile proprii, în natură, ale beneficiarilor de proiecte.

Ca urmare a argumentelor prezentate de reclamant, Autoritatea are îndoieli dacă s-au majorat artificial costurile totale ale proiectelor pentru a acoperi cheltuielile operaționale ale întreprinderilor beneficiare și dacă adevăratul cost de cercetare al proiectelor a corespuns sumelor acordate de CCN.

Autoritatea a considerat că Institutul de Cercetare Marintek a fost cel care a dezvoltat primul program de soft Turborouter, având la dispoziție know-how-ul necesar și competența tehnologică pentru a realiza proiectul. De aceea, era logic să se presupună că marea parte a activității ar fi fost desfășurată de propriul personal. Acest lucru ar presupune, în principiu, că implicarea personalului din întreprinderile participante ar fi avut cel mai probabil legătură cu definirea nevoilor utilizatorilor și/sau, într-o oarecare măsură, cu testarea. În măsura în care această contribuție în natură a acțiunilor participante se poate să nu fi corespuns cu costurile de cercetare, costurile totale ale proiectului de cercetare ar fi mai mici și prin urmare intensitățile ajutorului mai mari.

Din aceste motive, Autoritatea a avut îndoieli dacă proiectele menționate mai sus au primit ajutor în conformitate cu Orientările privind C&D aplicabile și dacă beneficiarii au utilizat ajutorul contrar măsurilor adecvate acceptate privind sistemul pentru Programe de C&D industrială.

4. Observații din partea terților

La 24 noiembrie 2006, Autoritatea a primit de la o parte interesată observații care erau mai mult generale decât în legătură directă cu îndoielile Autorității exprimate în Decizia nr. 60/06/COL de inițiere a procedurii formale de investigație cu privire la ajutorul pentru C&D acordat în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter. Partea în cauză a afirmat că un nou proiect intitulat OPTIMAR a primit fonduri substanțiale din partea Consiliului Cercetării din Norvegia⁽¹⁶⁾. Proiectul este sprijinit în totalitate de Consiliul Cercetării din Norvegia pentru perioada 2005-2009. În mod ideal, proiectul este coordonat de Serviciul pentru cercetare operațională din cadrul Universității de Știință și Tehnică Norvegia (denumită în continuare USTN) din Trondheim. Scopul final al proiectului este de a continua să dezvolte Turborouter într-un proiect comercial, proces aflat deja în derulare.

Partea în cauză a adăugat: „Profesor Marielle Christiansen (Coordonatorul proiectului OPTIMAR) din Trondheim consideră că este foarte dificil pentru întreprinderi să participe și să profite de rezultatele acestui program despre care se spune că este un program public de cercetare care urmărește extinderea bazei pentru toate întreprinderile norvegiene, deoarece acestea colaborează deja îndeaproape cu SINTEF și MARINTEK și au promis să împartă rezultatele cercetării cu aceste organizații comerciale (SINTEF și MARINTEK sunt ambele institute amplasate în Trondheim și, din numeroase motive, întrețin legături strânse cu Universitatea Tehnică USTN).”

În opinia părții respective, „Turborouter reprezintă elementul comun în această chestiune, întrucât întregul personal care lucrează la USTN/Serviciul pentru Cercetare Operațională/Marintek/SINTEF privește TURBOROUTER ca pe un scop comun”.

Partea în cauză pretinde că acele întreprinderi care lucrează la dezvoltarea TURBOROUTER primesc în prezent mai mult ajutor de stat prin USTN, acoperit sub forma fondurilor pentru cercetarea de bază.

Comentariul final a fost că Turborouter nu s-a folosit de niciuna dintre întreprinderile care au primit fonduri pentru dezvoltarea acestuia, ceea ce a condus grupul în cauză la concluzia că fondurile primite prin proiectul de cercetare au fost simple subvenții pentru operațiunile zilnice ale acestora.

5. Observații din partea autorităților norvegiene

5.1. *Observații la decizia Autorității de inițiere a unei proceduri formale de investigație*

5.1.1. **Observații din partea Ministerului Administrației Publice și Reformei**

Prin scrisoarea din 7 aprilie 2006, Ministerul Administrației Publice și Reformei a făcut referire la descrierea făcută în Decizia nr. 60/06/COL a Autorității din corespondența formală cu autoritățile norvegiene. Autoritățile norvegiene au făcut trimiteri ulterioare la reuniunile dintre Autoritate și autoritățile norvegiene din octombrie 2002 și septembrie 2004 și au adăugat că la 22 mai 2003 a avut loc la Bruxelles o reuniune între Autoritate și autoritățile norvegiene.

Autoritățile norvegiene au subliniat că Decizia nr. 60/06/COL a Autorității nu descria modul în care ajutorul pentru dezvoltarea programului Turborouter a denaturat concurența în SEE sau pe piețe terțe. În opinia acestora, acest aspect ar trebui clarificat deoarece programul Turborouter de C&D nu a reușit să furnizeze rezultatele așteptate. Deși autoritățile norvegiene au recunoscut faptul că know-how-ul intangibil din proiect a fost împărțit în alte proiecte de C&D, ele nu au considerat evident faptul că acest lucru a afectat concurența de pe piața internă sau de pe piețele din țările terțe.

⁽¹⁶⁾ A se vedea <http://www.iot.ntnu.no/optimar/>

Autoritățile norvegiene au pus sub semnul întrebării unele aspecte din afirmațiile reclamantului care au fost reiterate în decizia Autorității, în special afirmațiile din secțiunea 3 pagina 3 din Decizia nr. 60/06/COL și citatele corespunzătoare din partea reclamantului.

Autoritățile norvegiene au pus sub semnul întrebării în primul rând modul în care reclamantul a putut să clasifice proiectele ca fiind prea apropiate de piață. În plus, acestea au mai pus în discuție modul în care reclamantul a putut afirma că rezultatele privind C&D nu au fost diseminate în ciuda faptului că Marintek a primit drepturile de proprietate asupra programului. În final, acestea au mai pus în discuție și modul în care reclamantul a putut pretinde că acele contribuții de capital propriu ale întreprinderilor participante au fost în realitate mai mici decât s-a afirmat în formularul de cerere. Conform CCN-ului, reclamantul a solicitat accesul la formularele de cerere, iar contractele de C&D l-au refuzat din motive de confidențialitate profesională. În acest context, autoritățile norvegiene au considerat că, în general, afirmațiile reclamantului par să nu fie întemeiate. Autoritățile norvegiene au adăugat: „Afirmațiile reclamantului cum că acele contribuții de capital propriu ale întreprinderilor în discuție au fost mai mici decât s-a afirmat în formularele de cerere sugerează de asemenea că întreprinderile respective sunt acuzate de întrebuintarea necorespunzătoare a ajutorului de stat. Acest aspect ridică de asemenea întrebări cu privire la certitudinea juridică a întreprinderilor care au participat la proiectele Turborouter. Se recomandă soluționarea clară a acestor plângeri din partea reclamantului.”

5.1.2. *Observații din partea Consiliului Cercetării din Norvegia*

Într-o scrisoare anexată la scrisoarea menționată mai sus din partea Ministerului Administrației Publice și Reformei, Consiliul Cercetării din Norvegia (denumit în continuare CCN) a comentat Decizia nr. 60/06/COL a Autorității. CCN a subliniat că a trimis Autorității toate informațiile disponibile și clarificările solicitate, inclusiv transmiterea copiilor întregii documentații a proiectului pentru cele patru proiecte legate de dezvoltarea Turborouter susținută cu fonduri de la CCN. Conform CCN-ului, în cadrul reuniunilor și în corespondența anterioară și inclusiv în scrisoarea din partea autorităților norvegiene din 20 iunie 2003, singura problemă în discuție a constituit-o clasificarea corectă a proiectelor conform Orientărilor privind ajutorul pentru C&D.

În ceea ce privește descrierea proiectelor, CCN a afirmat că tabelurile prezentate în descrierea finanțării proiectelor din Decizia nr. 60/06/COL Autorității nu au respectat în întregime cifrele prezentate în text. Fondurile acordate de CCN proiectelor au constat din două părți. O parte din fondurile din partea CCN au fost de fapt fonduri private care proveneau de la Asociația Armatorilor din Norvegia, în timp ce restul a reprezentat fonduri publice. Tabelul de mai jos, identic cu cel trimis Autorității în scrisoarea din 11 aprilie 2003, descrie situația respectivă. În ceea ce privește proiectul 138811 AlgOpt, tabelul din Decizia nr. 60/06/COL descrie cifrele astfel cum erau acestea la începutul proiectului. În timpul execuției, proiectul a primit o finanțare suplimentară de 100 000 NOK din care 25 000 NOK au fost acordați de CCN.

Tabelul 1

Proiecte susținute de CCN, inclusiv dezvoltarea Turborouter

	p 40049		p 144265		p 138811		p 144214	
	Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime		Shiplog II		AlgOpt		Biblioteca de programe de optimizare pentru programarea în navigație	
	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%
Fonduri proprii	4 500	43	800	13	625	61	1 950	28
Alte fonduri private	0	0	3 250	52	75	7	2 750	39
Alte fonduri publice	0	0	0	0	0	0	0	0
program MARITIM al CCN	6 000	57	2 150	35	325	32	2 300	33
din care NSA	1 380	13	750	12	120	12	805	12
din care publice	4 620	44	1 400	23	205	20	1 495	21
Fonduri totale	10 500	100	6 200	100	1 025	100	7 000	100
Personal și indirect	8 700	83	800	13	545	53	4 100	59
Achiziția de C&D	600	6	2 150	35	380	37	2 900	41

	p 40049		p 144265		p 138811		p 144214	
	Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime		Shiplog II		AlgOpt		Biblioteca de programe de optimizare pentru programarea în navigație	
	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%	1 000 NOK	%
Echipamente	450	4	100	2	0	0	0	0
Alte costuri de funcționare	750	7	3 150	51	100	10	0	0
Cost total	10 500	100	6 200	100	1 025	100	7 000	100
Partener de contract	Marintek		UECC		Beltship Management AS		Beltship Management AS	
Participanți	NTNU		Marintek		Marintek		Marintek	
			R.S. Platou Shipbrokers				Iver Ships AS	
			Iver Ships AS				Shipnet AS	
			LogIT AS				Laycon Solutions AS	
			Lorentsen & Stemoco AS					
			Astrup Fearnleys AS					
			DFDS Tollpost Globe					
			Shipnet AS					
			Wallenius Wilhelmsen					
			SINTEF Tele og data					
Perioada proiectului	ian. 1996-dec. 1998		ian. 2001-dec. 2002		ian. 2000-oct. 2000		ian. 2001-dec. 2002	

Având în vedere comentariul Autorității din Decizia nr. 60/06/COL privind căruia CCN-ul nu a părut să verifice modul în care contribuțiile proprii ale beneficiarilor au fost distribuite pe diverse activități și dacă acestea au fost plătite în mod real, CCN-ul a considerat că a descris modul în care costurile eligibile au fost verificate înainte ca ajutorul să fie plătit partenerului contractor și modul în care au fost plătite diferitele contribuții în corespondența anterioară cu Autoritatea ⁽¹⁷⁾.

Având în vedere clasificarea proiectelor 138811 AlgOpt, 144265 Shiplog II și 144214 Biblioteca de programe de optimizare pentru programarea în navigație, CCN-ul a reafirmat că toate cele trei proiecte au fost clasificate drept dezvoltare preconcrentială bazată pe o evaluare detaliată și pe evaluarea aplicațiilor de proiect conform procedurilor și orientărilor CCN-ului pentru evaluarea proiectelor. Aceste proceduri și orientări au fost create pentru a se asigura că ajutorul acordat în cadrul

Programele de C&D industrială pentru sistemul de ajutor sunt în conformitate cu principiile expuse în capitolul 14 din Orientările privind ajutorul de stat.

CCN a explicat că există un sistem intern de asigurare a calității activităților sale. Acest sistem se numește DOKSY. DOKSY și cuprinde o largă documentație a orientărilor, procedurilor și practicilor care sunt urmărite de CCN. Unul dintre aceste documente se constituie în orientările pentru determinarea intensității ajutorului aplicat proiectelor reținute. Acest document intern, DOKSY-5-6-1-4-IE, intitulat „*Støtteandel etter EØS-bestemmelser*” (intensitățile ajutorului conform normelor SEE) corespunde Orientărilor C&D ale Autorității. Documentul aplică definițiile și intensitățile corespunzătoare ale ajutorului, în conformitate cu definiția diferitelor etape privind C&D din Orientările privind C&D ale Autorității. Evaluarea și clasificarea tuturor proiectelor care primesc ajutor din partea CCN-ului se bazează pe orientările DOKSY.

⁽¹⁷⁾ În special, în scrisoarea acestora din 31 ianuarie 2005, p. 4.

După 1999, în afară de DOKSY 5-6-1-4-IE, toate proiectele au fost evaluate folosind sistemul computerizat „Provis”. Provis este descris în Doksy nr. 5-6-1-2-EE „*Projektvurdering i Provis*”. În Provis, fiecare proiect este evaluat în funcție de unsprezece aspecte diferite. Aspectele cele mai importante din Provis referitoare la clasificarea categoriilor de cercetare sunt: aspectul nr. 3 „*Conținut de cercetare*” și aspectul nr. 9 „*Elemente suplimentare*”. Pentru fiecare dintre aspecte, există numeroase criterii sau caracteristici care se aplică pentru a caracteriza modul în care proiectul respectă aceste aspecte.

În descrierea Ghidului de evaluare a aspectului nr. 3 din Doksy nr. 5-6-1-2-IE, se subliniază „*Conținutul cercetării indică în ce măsură proiectul produce cunoștințe noi*”. Acest criteriu are legătură directă cu descrierea Cercetării industriale din Orientările privind C&D în care se solicită ca activitatea să „*vizeze obținerea de cunoștințe noi*”.

În Ghidul de evaluare a aspectului nr. 9 din Doksy nr. 5-6-1-2-EE, descrierea este următoarea: „*Elementele suplimentare indică în ce măsură susținerea din partea Consiliului Cercetării va atrage după sine eforturi, acțiuni, rezultate și efecte care nu ar fi fost obținute dacă nu s-ar fi acordat susținere*.” Acest criteriu se referă la Orientările privind C&D, punctul 14.7, efectul de stimulare a ajutorului pentru C&D.

În baza acestui aspect, CCN-ul a susținut că, deoarece evaluarea proiectelor s-a desfășurat cu acordând atenție detaliilor, în conformitate cu procedurile și orientările pentru evaluarea proiectelor, nu ar trebui să existe îndoiala că acestea nu ar fi fost clasificate în mod corect. După ce a fost depusă plângerea, iar Autoritatea a început ancheta preliminară, CCN-ul a revăzut aceste proiecte și în cele din urmă și-a reiterat poziția inițială.

„La reuniunea de la Bruxelles din 22 mai 2003 s-a discutat clasificarea unor activități în două proiecte, nr. 40049 și nr. 144214. Prin scrisoarea din 20 iunie 2003, care a constituit un răspuns la această reuniune, am susținut că poziția principală a CCN-ului a fost ca, într-o măsură foarte mică, toate activitățile din proiectul nr. 40049 s-ar putea clasifica ca fiind cercetare industrială, iar toate activitățile din proiectul nr. 144214 ar putea fi clasificate cel puțin ca fiind dezvoltare preconcrețională. Cu toate acestea, am demonstrat Autorității că valoarea totală a ajutorului acordat proiectelor s-a încadrat în limita acceptată a unei medii, astfel cum este definită în Orientările privind C&D capitolul 14.5.2 alineatul (5). Acest lucru se întâmplă chiar și atunci când activitățile contestate nu sunt susținute, în cazul proiectului nr. 144214. Se pot face analize și calcule similare pentru proiectele 138811 și 144265. În acest context, am putea face de asemenea trimitere la faptul că toate aceste trei proiecte 138811, 144214 și 144265 au presupus cooperarea eficientă dintre întreprinderile și organismele publice de cercetare (în acest caz Marintek). Conform punctului 14.5.3 alineatul (5)

litera (b) din Orientările privind C&D, aceste activități, clasificate drept dezvoltare preconcrețională, pot fi eligibile pentru o intensitate a ajutorului de 35 %. Autoritatea și-a exprimat de asemenea îndoielele cu privire la finanțarea proiectelor și la intensitățile ajutorului. În ceea ce privește ușoara discrepanță dintre cifrele referitoare la proiectul 138811 AlgOpt din tabelele 1 și 2 de la pagina 17 din Decizia 60/06/COL, acest lucru se explică în secțiunea 1.3.a) de mai sus. Cifrele corecte, inclusiv contribuția din partea Asociației Armatorilor din Norvegia sunt prezentate în tabelul din secțiunea corespunzătoare a prezentei scrisori.”

În cazul proiectului 144265 Shiplog II, având în vedere remarca Autorității potrivit căreia suma acordată de CCN a egalat suma necesară pentru achiziționarea C&D, CCN-ul a susținut că aceasta nu înseamnă că mijloacele private investite în Shiplog II nu s-au folosit la activitățile de C&D: „În proiectele industriale, care se pot aplica pentru întreprinderile private, încurajăm în general colaborarea dintre întreprinderile private și instituțiile publice de C&D Pentru a promova o astfel de colaborare, am putea afirma în unele cereri de proiecte industriale că cererea va fi evaluată în mod favorabil în cazul în care achizițiile externe de C&D de către instituțiile de cercetare (institute sau universități) sunt cel puțin la fel de mari ca sprijinul acordat de CCN. Scopul acestei abordări este de a oferi stimulente pentru creșterea investițiilor din partea sectorului privat în scopul achiziționării C&D de către instituțiile de cercetare. Acesta este motivul pentru care fondurile acordate de CCN corespund exact valorii necesare pentru achiziționarea serviciilor de C&D în câteva proiecte.”

În Decizia sa nr. 60/06/COL, Autoritatea a stabilit că era discutabil dacă abordarea în cauză a CCN-ului a determinat beneficiarii să includă costul obișnuit de funcționare în costurile pentru C&D. Prin urmare se puneau întrebarea dacă cifrele pentru costurile totale ale proiectelor au fost crescute pentru a obține în mod evident mai multă finanțare publică. În opinia CCN-ului, nu este clar modul în care abordarea CCN-ului cu o structură de stimulare încorporată pentru a promova achiziționarea C&D ar putea conduce la astfel de rezultate.

În scrisoarea sa către Autoritate din 31 ianuarie 2005, CCN-ul a explicat procedura standard pentru documentația costurilor proiectelor valide la data acestor proiecte: „Pentru proiectele în discuție, s-a solicitat partenerului contractor să trimită de trei ori pe an un raport privind cererea de costuri (regnskapsrapport), detaliind costul proiectului, inclusiv o verificare a persoanelor implicate (după nume), numărul de ore de muncă petrecute de fiecare persoană, precum și costul per oră pentru contul de proiect. Raportul este semnat de responsabilul de proiect. La sfârșitul anului, conturile aferente anului respectiv sunt de asemenea verificate și semnate de un expert contabil. Contabilul este diferit de partenerul contractual. Plata de către CCN a fost condiționată de aprobarea conturilor trimise.”

CCN-ul a informat Autoritatea că a intrat în contact cu Trailele pentru Transportul Automobilelor din Europa Unită (RAEU) și cu Jebsens (succesorul Beltship Management) și a solicitat documentație suplimentară referitoare la costurile legate de aceste proiecte. Scrisoarea din partea Jebsens din 17 martie 2006 și scrisoarea din partea RAEU din 29 martie 2006 au fost înaintate Autorității. Rapoartele de cerere privind costurile pentru proiectul 144265 Shiplog II furnizate în scrisoarea din partea RAEU includ declarațiile de costuri semnate din partea celorlalți parteneri participanți. Întreprinderile nu au avut un sistem general de înregistrare a orelor de muncă, ceea ce înseamnă că orele petrecute la proiecte au fost incluse numai în rapoartele de cerere privind costurile trimise către CCN de trei ori pe an. Nu există alte documente. În opinia CCN-ului, aceasta înseamnă că acele costuri ale proiectelor trebuie evaluate în rapoartele disponibile de cerere privind costurile.

În final, CCN-ul a scos în evidență faptul că rapoartele de cerere privind costurile au fost întocmite conform procedurilor de raportare ale CCN-ului și că beneficiarii și-au îndeplinit toate obligațiile stabilite în contractele de acordare a împrumuturilor. În opinia CCN-ului, „dacă nu există dovezi clare care să ateste contrariul, nu există niciun motiv de a crede că există o întrebuintă incorectă a ajutorului.”

5.2. Note cu privire la observațiile terțului

Prin scrisoarea Ministerului Administrației Publice și Reformei din data de 8 ianuarie 2007 (Eveniment nr. 405517), care transmitea o scrisoare din partea Ministerului Educației și Cercetării datată 5 ianuarie 2007, autoritățile norvegiene au prezentat note cu privire la observațiile terților.

În opinia autorităților norvegiene, observațiile referitoare la proiectul OPTIMAR nu oferă informații cu privire la cele patru proiecte care fac obiectul Deciziei 60/06/COL a Autorității: „Deși nu se afirmă în mod explicit, se pare că terțul este de părere că ajutorul de stat ilegal se acordă pentru a sprijini un proiect de cercetare de bază denumit Optimizarea în transportul și logistica maritimă, adică OPTIMAR. Suntem de părere că nu este cazul. În sprijinul proiectului OPTIMAR, Universitatea de Știință și Tehnică din Norvegia (USTN) din Trondheim primește fonduri din partea CCN-ului pentru proiectul numărul 1666S6. Partenerii industriali care au participat la cele patru proiecte inițiale nu participă la acest proiect de cercetare de bază.”

Având în vedere afirmația terțului, și anume că Turborouter nu este utilizat de niciuna dintre întreprinderile care au primit fonduri, CCN-ul este de părere că, și în cazul în care acest lucru ar fi adevărat, acesta nu reprezintă un motiv de utilizare ilegală a ajutorului de stat în cazul celor patru proiecte care fac obiectul Deciziei nr. 60/06/COL a Autorității. Una dintre caracteristicile cele mai întâlnite în cercetare și dezvoltare este că acestea implică un risc. Uneori, rezultatele privind cercetarea se pot aplica în operațiuni sau se pot utiliza pentru produse sau servicii comerciale, uneori nu.

II. EVALUARE

1. Prezența ajutorului de stat

1.1. Ajutorul de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE

Ajutorul de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE:

„Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul acord, orice ajutor acordat de statele membre ale CE, de statele AELS sau din resurse de stat sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producției anumitor bunuri, în măsura în care afectează schimbul între părțile contractante, este incompatibil cu funcționarea prezentului acord.”

Astfel, pentru ca o măsură să fie considerată ajutor de stat, aceasta trebuie să prezinte un avantaj selectiv în favoarea unor întreprinderi, să fie acordată din resurse de stat, să denatureze concurența și să afecteze schimbul dintre părțile contractante și Acordul SEE.

În evaluarea sa din Decizia nr. 60/06/COL, Autoritatea a ajuns deja la concluzia că subvențiile acordate de către CCN proiectelor referitoare la dezvoltarea programului de soft Turbo-router în curs de evaluare constituie ajutor de stat. În acest sens, se face trimitere la punctul II.2 din prezenta decizie. Această analiză nu a fost disputată de terț sau de autoritățile norvegiene. De aceea, Autoritatea își susține punctul de vedere că împrumuturile reprezintă ajutor de stat.

1.2. Cadrul juridic aplicabil

În Decizia nr. 60/06/COL de inițiere a procedurii formale de investigație cu privire la ajutorul pentru C&D acordat de CCN în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter, Autoritatea a explicat în detaliu care ar fi cadrul juridic aplicabil pentru evaluarea celor patru proiecte vizate de investigație. Pentru a înțelege evaluarea prezentată în continuare, Autoritatea subliniază pe scurt următoarea situație juridică ⁽¹⁸⁾.

Cele patru proiecte evaluate în prezenta decizie au primit ajutor pentru C&D în cadrul Programului de C&D industrială (*brukerstyrte forskningsprogrammer*, cauza nr. 93-183). Programul de C&D industrială era deja în vigoare înainte de anul 1994. Prin intermediul Deciziei nr. 217/94/COL din decembrie 1994, Autoritatea a evaluat Programul de C&D industrială și a propus măsuri adecvate pentru solicitarea acordării ajutorului în conformitate cu principiile prevăzute în capitolul 14 din Orientările privind ajutorul de stat.

⁽¹⁸⁾ Pentru detalii suplimentare, se face trimitere la Decizia nr. 60/06/COL, secțiunea II.1, p. 11.

Acceptarea de către autoritățile norvegiene a măsurilor adecvate propuse a presupus că, în continuare, orice ajutor din cadrul Programului de C&D industrială trebuia acordat în conformitate cu normele de C&D aplicabile la data adoptării de către Autoritatea a Deciziei nr. 217/94/COL, adică Orientările privind C&D din 1994 ⁽¹⁹⁾.

1.3. Evaluarea proiectelor pe baza sistemului de ajutor Programe de C&D industrială

Prin inițierea unei investigații formale prin Decizia nr. 60/06/COL, Autoritatea a considerat că cele patru proiecte au primit ajutor pentru C&D în cadrul Programului de C&D industrială. Programul în cauză era deja în vigoare înainte de 1994. După adoptarea de noi orientări privind C&D în 1994, orice acordare de ajutor în cadrul unui sistem de C&D trebuia efectuată în conformitate cu noile norme. Prin urmare, Autoritatea a considerat că, prin definiție, orice ajutor acordat în cadrul sistemului de Programe de C&D industrială care nu respectă dispozițiile Orientărilor privind C&D din 1994 nu ar intra în sfera de aplicare a sistemului. Prin urmare, măsura ar constitui un nou ajutor individual și ar trebui notificată Autorității în mod individual.

În cele ce urmează, Autoritatea va evalua dacă aplicarea sistemului de Programe de C&D industrială celor patru proiecte concrete identificate ca având legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter s-a realizat în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE în temeiul dispozițiilor din Orientările privind C&D din 1994.

1.3.1. Proiectul 40049 – Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime (Prima versiune a programului de soft Turborouter)

Unul dintre sub-proiectele acoperite de proiectul 40049 „Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime ca cercetare industrială” a condus la dezvoltarea primei versiuni a programului de soft Turborouter. CCN-ul a clasificat ca un tot unitar întregul proiect 40049 „Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime ca cercetare industrială”.

Cercetarea industrială de bază a fost definită la punctul 14.1. alineatul (2) din Orientările privind C&D din 1994 drept „activitate teoretică sau experimentală inițială al cărei obiectiv este de a obține o înțelegere nouă sau mai bună a legilor științei și ingineriei astfel cum s-ar putea aplica acestea unui sector industrial sau activităților unei întreprinderi anume.”

Deși Turborouter devine un instrument de soft comercial, Autoritatea consideră că fondurile CCN-ului alocate sub-proiectului

⁽¹⁹⁾ În ianuarie 1994, Autoritatea a adoptat Decizia nr. 4/94/COL privind adoptarea și publicarea Normelor procedurale și de fond în domeniul ajutorului de stat (Orientări privind aplicarea și interpretarea articolelor 61 și 62 din Acordul SEE și a articolului 1 din Protocolul 3). Capitolul 14 se ocupă de ajutorul pentru cercetare și dezvoltare, care a corespuns în principal cadrului comunitar pentru ajutorul de stat pentru cercetare și dezvoltare. Prezenta decizie a fost publicată în Jurnalul Oficial L 231 din 3.9.1994, pp. 1-84 și în Suplimentul SEE nr. 32 din 3.9.1994, p. 1.

„Metode și instrumente analitice pentru crearea și operarea lanțurilor integrate de transport și logistică” din proiectul 40049 care a condus la dezvoltarea primului program de soft Turborouter au vizat o fază a C&D care s-a înregistrat drept cercetare industrială în sensul Orientărilor privind C&D din 1994. Astfel cum a notat Autoritatea în Decizia nr. 60/06/COL, încă de la dezvoltarea primului soft în prima etapă a sub-proiectului, la începutul anului 1996, softul a continuat să fie îmbunătățit, precum și comercializat pe piață. Cu toate acestea, se pare că acordarea de ajutor proiectului 40049, care a avut drept rezultat, printre altele, dezvoltarea primului soft Turborouter, nu poate fi considerată din acest motiv, în legătură cu apropierea de piață, a se afla dincolo de etapa de cercetare industrială, astfel cum a fost clasificat de către CCN. Autoritatea nu are niciun motiv să pună sub semnul întrebării evaluarea CCN-ului referitor la faptul că sub-proiectul „Metode și instrumente analitice pentru crearea și operarea lanțurilor integrate de transport și logistică” a contribuit la o înțelegere nouă sau mai bună a legilor științei și ingineriei aplicabile unui sector industrial, ceea ce constituie cercetare industrială în sensul Orientărilor privind C&D din 1994.

Ca cercetare industrială, proiectul 40049 a primit ajutor din partea CCN-ului pentru o valoare echivalentă cu 43,8 % din costurile proiectului. Această intensitate se situează sub intensitatea ajutorului maxim acceptat de orientările conform cărora „nivelul ajutorului pentru cercetarea industrială de bază nu ar trebui să fie mai mare de 50 % din costurile brute ale proiectului sau programului.”

În scopul calculării intensității ajutorului din activitățile de C&D, secțiunea 14.5.1 din Orientările privind C&D din 1994 a anticipat următoarele costuri eligibile:

- costuri de personal (cercetători, tehnicieni, alt personal de sprijin) calculate ca suma valorii totale necesară pentru realizarea proiectului;
- alte costuri de exploatare calculate în același mod (costuri ale materialelor, rezervelor etc.);
- instrumente și echipamente, teren și clădiri;
- servicii de consultanță și echivalente, inclusiv cercetare plătită, cunoștințe tehnice, brevete etc.;
- costuri suplimentare suportate în mod direct ca rezultat al proiectului sau al Programului de C&D care este promovat.”

Conform informațiilor furnizate de autoritățile norvegiene, costurile proiectului luate în considerare pentru hotărârea de acordare a ajutorului au fost acoperite de definiția costurilor eligibile prevăzute în Orientările privind C&D din 1994. Secțiunea 3 din „Retningslinjer for Norges Forskningsråds behandling av brukerstyrte og næringsrettede prosjekter” a făcut referire la costurile care ar putea fi considerate eligibile de către CCN atunci când se evaluează acordarea de ajutor pentru C&D unui proiect. Acestea au acoperit costurile de personal (costuri salariale și sociale pentru personalul din C&D, și anume cercetători, tehnicieni și asistenți implicați în proiect și de care este nevoie pentru realizarea acestuia), achiziționarea de servicii pentru C&D (servicii de consultanță și servicii echivalente), costuri de funcționare (inclusiv costuri materiale și alte costuri de funcționare direct legate de proiect și necesare pentru finalizarea acestuia) și echipamente și instrumente dacă acestea se utilizează numai pentru C&D. Astfel, Autoritatea consideră că descrierea costurilor eligibile este în conformitate cu definiția din Orientările privind C&D din 1994.

Proiectul a fost realizat în mod exclusiv de Institutul de Cercetare Marintek, fără altă participare sau colaborare cu întreprinderile particulare la această etapă a C&D.

Astfel cum s-a menționat deja în decizia de inițiere a procedurii formale de investigație, în cadrul Orientărilor privind C&D din 1994 și în conformitate cu dispozițiile sistemului de ajutor pentru Programe de C&D industrială, nu a existat o obligație scrisă privind diseminarea rezultatelor cercetării. Astfel, deși plângerea înaintată de reclamant referitor la faptul că rezultatul cercetării nu a fost diseminat și că Institutul de Cercetare Marintek a primit drepturile de proprietate de a vinde programul a fost corectă, nu ar contraveni dispozițiilor din Orientările privind C&D aplicabile la data acordării ajutorului.

Din aceste motive, Autoritatea consideră că acordarea de ajutor proiectului 40049 se încadrează în sistemul Programului de C&D industrială, astfel cum este modificat în temeiul capitolului 14 din Orientările privind C&D din 1994 ale Autorității. De aceea, ajutorul este acordat în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) din SEE.

1.3.2. Proiectele referitoare la utilizarea ulterioară a programului de soft Turborouter

1.3.2.1. Îndoieli ale Autorității exprimate în Decizia nr. 60/06/COL

În 2000, CCN a autorizat acordarea de ajutor pentru C&D către trei proiecte de C&D în legătură cu utilizarea și dezvoltarea ulterioară a programului de soft Turborouter: Proiectul 138811 „AlgOpt”, Proiectul 144265 „Shiplog II” și Proiectul 144214 „Biblioteca de rutine de optimizare pentru programarea în navigație”.

În Decizia nr. 60/06/COL de inițiere a procedurii formale de investigație, Autoritatea și-a exprimat îndoielele cu privire la clasificarea proiectelor de C&D drept cercetare preconcuranțială și a diferitelor părți ale fiecărui proiect în cadrul fiecărei categorii de cercetare. Mai mult, Autoritatea a investigat dacă intensitățile de ajutor au fost respectate și dacă finanțarea proiectelor s-a realizat în conformitate cu dispozițiile Orientărilor privind C&D din 1994 și în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE. Autoritatea a avut îndoeli dacă acele contribuții financiare ale participanților privați, în mare parte plătite în natură, au corespuns în realitate orelor de muncă pentru dezvoltarea proiectelor de C&D sau dacă, dimpotrivă, acestea au acoperit costurile de funcționare ale acțiunilor în discuție.

1.3.2.2. Dispozițiile aplicabile ale Orientărilor privind C&D

CCN-ul a clasificat toate cele trei proiecte drept activitate de dezvoltare preconcuranțială. Punctul 14.1. alineatul (2) din Orientările privind C&D din 1994 făcea distincție între trei categorii de cercetare: fundamentală, industrială de bază și cercetare și dezvoltare aplicată. Cercetarea și dezvoltarea aplicată au corespuns conceptului de cercetare preconcuranțială utilizat începând cu adoptarea Orientărilor privind C&D din 1996. Conform dispoziției în cauză, cercetarea aplicată „acoperă activitatea de investigare sau experimentală bazată pe rezultatele cercetării industriale de bază pentru a obține noi cunoștințe în vederea facilitării atingerii obiectivelor practice specifice, precum crearea de produse noi, procesele sau serviciile de producție. S-ar putea spune în mod normal că aceasta se finalizează prin crearea unui prim prototip.” Se consideră că dezvoltarea acoperă „activitatea bazată pe cercetarea aplicată care vizează crearea de produse noi sau substanțial îmbunătățite, de procese sau servicii de producție până la, dar fără a include, aplicarea industrială și exploatarea comercială.”

Secțiunea 14.4 din Orientările privind C&D din 1994 stipulează intensitățile ajutorului permise. „Intensitatea ajutorului care poate fi acceptată este evaluată de Autoritatea de Supraveghere a AELS de la caz la caz. Evaluarea ia în considerare natura proiectului sau a programului, riscul tehnic și financiar implicat, considerații generale privind politica referitoare la competitivitatea industriei europene, precum și riscul de denaturare a concurenței și efectul asupra schimbului dintre părțile contractante la Acordul SEE. O evaluare generală a unor asemenea riscuri determină Autoritatea de Supraveghere a AELS să considere că cercetarea industrială de bază se poate califica pentru niveluri mai mari ale ajutorului decât cele pentru activitățile de cercetare și dezvoltare aplicată care sunt în legătură mai strânsă cu introducerea pe piață a rezultatelor C&D și, dacă sunt adăugate, ar putea duce mai ușor la denaturări ale concurenței și schimbului”. Având în vedere acești factori, Orientările privind C&D din 1994 stabilesc faptul că nivelul ajutorului pentru cercetarea industrială de bază nu trebuie să depășească 50 % din costurile brute ale proiectului și consideră că, pe măsură ce activitatea adăugată se apropie de piață, nivelul ajutorului trebuie să fie mai mic. Abia în Orientările privind C&D din 1996 intensitatea acceptabilă a ajutorului brut pentru activitățile de dezvoltare preconcuranțială este fixată la 25 % din costurile eligibile.

1.3.2.3. Evaluarea privind acordarea ajutorului în conformitate cu Orientările privind C&D și utilizarea incorectă a ajutorului

(a) Clasificarea ca activitate de dezvoltare preconcrețională

Astfel cum este menționat anterior și explicat în detaliu în Decizia nr. 60/06/COL, Autoritatea și-a exprimat îndoielile cu privire la clasificarea proiectului 138811 „AlgOpt,” a proiectului 144265 „Shiplog II” și a proiectului 144214 „Biblioteca de rutine de optimizare pentru programarea în navigație” ca activități de dezvoltare preconcrețională.

În Decizia sa nr. 60/06/COL, Autoritatea și-a exprimat îndoielile cu privire la diferența dintre etapa preconcrețională a unui produs și produsul comercial finit în ceea ce privește aceste tipuri de proiecte IT. Autoritățile norvegiene nu precizat care ar fi diferența. Cu toate acestea, ele au accentuat faptul că proiectele au fost clasificate pe baza unei analize și evaluări amănunțite a proiectelor, în conformitate cu procedurile și orientările CCN-ului privind evaluarea proiectelor. În conformitate cu informațiile furnizate, aceste orientări includ dispozițiile Orientărilor privind C&D ale Autorității.

CCN a explicat că există un sistem intern de asigurare a calității activităților CCN-ului denumit DOKSY. DOKSY cuprinde o documentație vastă a orientărilor, procedurilor și practicilor urmate în CCN. Unul dintre aceste documente îl reprezintă orientările pentru determinarea intensității ajutorului aplicat proiectelor selectate. Acest document intern DOKSY-5-6-1-4-IE, intitulat „Støtteandel etter EØS-bestemmelser” (Intensitățile ajutorului conform normelor SEE) corespunde Orientărilor privind C&D ale Autorității. Documentul aplică definițiile și intensitățile ajutorului corespunzătoare, în acord cu definiția diferitelor etape de C&D din Orientările privind C&D ale Autorității. Evaluarea și clasificarea tuturor proiectelor care primesc ajutor din partea CCN-ului se bazează pe orientările DOKSY.

După anul 1999, în afară de DOKSY 5-6-1-4-IE, toate proiectele au fost evaluate folosind sistemul computerizat „Provis”, care este descris în Doksy nr. 5-6-1-2-EE „Prosjektvurdering i Provis”. În conformitate cu dispozițiile din Provis, fiecare proiect este evaluat în funcție de 11 aspecte diferite⁽²⁰⁾. Pentru fiecare aspect, Provis anticipează aplicarea câtorva criterii sau caracteristici pentru a caracteriza în ce măsură proiectul este în conformitate cu aceste aspecte. Unul din cele

⁽²⁰⁾ Orientările pentru evaluarea proiectelor în Provis au în vedere câteva aspecte: (i) calitatea generală a proiectului, (ii) o evaluare a proiectului bazată pe criterii semnificative, precum nivelul de inovație, nivelul de cercetare și conținutul, orientarea internațională, valoarea comercială, efectul socio-economic, riscul, (iii) efectul de sprijin, (iv) relevanța pentru program și pentru domeniul de competență, precum și (v) eligibilitatea.

mai importante aspecte referitoare la clasificarea categoriilor de cercetare este conținutul cercetării.

În descrierea Ghidului de evaluare a conținutului de cercetare a unui proiect în Doksy nr. 5-6-1-2-IE, se subliniază „Conținutul cercetării indică în ce măsură proiectul produce cunoștințe noi”. În conformitate cu informațiile furnizate de CCN, acest criteriu este direct legat de descrierea Orientărilor privind C&D, atunci când se solicită ca activitatea să „vizeze achiziția de cunoștințe noi”.

CCN-ul a informat Autoritatea că evaluarea proiectelor s-a desfășurat în amănunt, în conformitate cu procedurile și orientările CCN-ului pentru evaluarea proiectelor, mai precis, pe baza solicitărilor expuse în documentele interne Doksy și Provis, în conformitate cu Orientările privind C&D.

Pe baza informațiilor prezentate și pe parcursul procedurii formale de investigație, Autoritatea nu a putut concluziona dacă a fost vorba de administrare incorectă sau de evaluare nereușită a proiectelor. În lipsa unor astfel de dovezi decisive și în lumina rutinelor descrise anterior și a capacității personalului profesionist care își desfășoară activitatea pentru CCN, Autoritatea nu dispune de o bază pentru a concluziona că proiectele au fost evaluate incorect drept cercetare preconcrețională.

(b) Participarea întreprinderilor beneficiare și intensitățile ajutorului

Autoritățile norvegiene au clarificat cifrele referitoare la finanțarea proiectelor, astfel cum a fost menționat anterior în secțiunea 4.1.2 din prezenta decizie.

În Decizia sa nr. 60/06/COL, Autoritatea și-a exprimat îndoielile în legătură cu inițierea procedurii formale de investigație privind participarea întreprinderilor implicate în proiectul de cercetare. În opinia sa, logic ar fi să se presupună că o mare parte din activitate a fost desfășurată de personalul propriu al Institutului de Cercetare Marintek ceea ce, în principiu, ar însemna ca participarea personalului din întreprinderile de navigație implicate în calitate de utilizatori finali ai softului să fi avut probabil legătură cu definirea nevoilor utilizatorilor și/sau, într-o oarecare măsură, cu încercarea. Prin urmare, Autoritatea a verificat dacă cifrele pentru costurile totale ale proiectelor au fost majorate pentru a obține în mod evident mai multă finanțare.

Autoritățile norvegiene au furnizat Autorității copii ale rapoartelor de cerere privind costurile, pe care întreprinderile participante au trebuit să le trimită CCN-ului de trei ori pe an, detaliind costurile proiectului, inclusiv o verificare a persoanelor implicate, numărul de ore de muncă ale fiecărei persoane și costul pe oră în contul proiectului. În conformitate cu explicațiile oferite de autoritățile norvegiene, aceste rapoarte sunt semnate de responsabilul de proiect și verificate și semnate de un expert contabil la sfârșitul anului. Autoritatea nu are motive să pună la îndoială veridicitatea acestor rapoarte pe baza cărora întreprinderile beneficiare au primit sumele de ajutor pentru C&D.

Deși, în general, s-ar putea afirma că ar fi de dorit să se introducă anumite controale pe parcursul desfășurării proiectelor de cercetare pentru a verifica acuratețea unor astfel de rapoarte referitoare la costuri, Autoritatea consideră că CCN a aplicat în mod corect dispozițiile Orientărilor privind C&D din 1994, care nu necesită efectuarea unor verificări suplimentare.

1.4. Concluzie

Pe baza evaluării anterioare, Autoritatea consideră că acordarea ajutorului proiectelor de C&D menționate mai sus s-a făcut în conformitate cu dispozițiile sistemului de ajutor existent pentru Programele de C&D industrială. Sistemul respectiv era în deplină conformitate cu Orientările privind C&D aplicabile. Pe parcursul prezentei proceduri formale de investigație, Autoritatea nu a putut stabili dacă beneficiarii ajutorului pentru C&D pentru proiectul 40049 „Activități strategice în domeniul transportului și logisticii maritime”, proiectul 138811 „AlgOpt”, proiectul 144265 „Shiplog II” și proiectul 144214 „Biblioteca de rutine de optimizare pentru programarea în navigație” au utilizat ajutorul contrar sistemului sau articolului 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE.

Întrucât proiectele au primit ajutor de stat în cadrul sistemului de Programe de C&D industrială și nu ajutor individual, nu este

necesar să se efectueze o evaluare pentru a stabili dacă ajutorul ar fi fost compatibil în cazul în care acesta s-ar fi acordat în afara sistemului,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Autoritatea de Supraveghere a AELS decide să închidă procedura formală de investigație conform articolului 1 alineatul (2) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție cu privire la ajutorul pentru C&D acordat de Consiliul pentru Cercetare din Norvegia în legătură cu dezvoltarea programului de soft Turborouter. Motivul pentru închiderea procedurii este că ajutorul a fost acordat în conformitate cu Programele de C&D industrială existente pentru sistemul de ajutor, în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE și cu Orientările privind ajutorul de stat pentru cercetare și dezvoltare.

Articolul 2

Prezenta decizie se adresează Regatului Norvegiei.

Articolul 3

Numai textul în limba engleză al prezentei decizii este autentic.

Adoptată la Bruxelles, 18 aprilie 2007.

Pentru Autoritatea de Supraveghere a AELS,

Björn T. GRYDELAND
Președinte

Kurt JÄGER
Membru al Colegiului

DECIZIA NR. 155/07/COL A AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE A AELS

din 3 mai 2007

privind ajutorul de stat acordat în legătură cu articolul 3 din Legea norvegiană privind compensarea taxei pe valoare adăugată (TVA) (Norvegia)

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE A AELS ⁽¹⁾,

întrucât:

AVÂND ÎN VEDERE Acordul privind Spațiul Economic European ⁽²⁾, în special articolele 61-63 și Protocolul 26,AVÂND ÎN VEDERE Acordul între statele AELS privind instituirea unei Autorități de Supraveghere și a unei Curți de Justiție ⁽³⁾, în special articolul 24,

AVÂND ÎN VEDERE articolul 1 alineatul (2) din partea I și articolul 4 alineatul (4), articolul 6, articolul 7 alineatul (5), articolele 10 și 14 din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție,

AVÂND ÎN VEDERE Orientările Autorității ⁽⁴⁾ privind aplicarea și interpretarea articolelor 61 și 62 din Acordul SEE,

AVÂND ÎN VEDERE Decizia Autorității din 14 iulie 2004 privind punerea în aplicare a dispozițiilor de punere în aplicare menționate la articolul 27 din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție,

AVÂND ÎN VEDERE Decizia nr. 225/06/COL a Autorității din 19 iulie 2006 de inițiere a procedurii formale de investigație în legătură cu articolul 3 din Legea norvegiană privind compensarea taxei pe valoare adăugată (TVA) ⁽⁵⁾,

SOLICITÂND părților interesate să își prezinte observațiile cu privire la decizia menționată și având în vedere observațiile autorităților norvegiene,

⁽¹⁾ Denumită în continuare „Autoritatea”.⁽²⁾ Denumit în continuare „Acordul SEE”.⁽³⁾ Denumit în continuare „Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție”.⁽⁴⁾ Orientări privind aplicarea și interpretarea articolelor 61 și 62 din Acordul SEE și a articolului 1 din Protocolul 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, adoptate și emise de către Autoritatea de Supraveghere a AELS la 19 ianuarie 1994, publicate în JO L 231 din 1994 și în suplimentele SEE nr. 32 din 3.9.1994. Orientările au fost modificate ultima dată la 7 februarie 2007. Denumite în continuare „Orientările privind ajutorul de stat”.⁽⁵⁾ Publicat în JO C 305, 14.12.2006 și în suplimentul SEE nr. 62 la aceeași dată, p. 1.

I. DATE FACTUALE

1. Procedură

Prin scrisoarea din 16 octombrie 2003, Autoritatea a primit o plângere în care se susținea că o categorie specială de școli, care oferă servicii specializate pentru sectorul maritim în concurență cu reclamantul, primește ajutor de stat prin aplicarea compensării impozitului pe consum în conformitate cu dispozițiile articolului 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoare adăugată ⁽⁶⁾. Școlile municipale care oferă anumite servicii educaționale scutite de TVA aflate în concurență cu alte întreprinderi, beneficiază de o compensare a TVA-ului pe consum achitat pentru bunuri și servicii achiziționate în legătură cu serviciile pe care le oferă acestea pe o bază comercială. Concurenții privați nu au dreptul la acest tip de compensare. Scrisoarea a fost primită și înregistrată de către Autoritate la 20 octombrie 2003 (*document nr. 03 – 7325 A*).

După diferite schimburi de corespondență ⁽⁷⁾, prin scrisoarea din 19 iulie 2006 (Evenimentul nr. 363440), Autoritatea a informat autoritățile norvegiene asupra deciziei de inițiere a procedurii formale de investigație prevăzute la articolul 4 din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, în legătură cu articolul 3 din Legea norvegiană privind compensarea taxei pe valoarea adăugată (TVA), prin Decizia nr. 225/06/COL.

Autoritățile norvegiene și-au prezentat observațiile la decizia menționată prin scrisoarea din 18 septembrie 2006 (Evenimentul nr. 388922).

Decizia nr. 225/06/COL a Autorității a fost publicată în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* C 305 din 14 decembrie 2006 și în suplimentul SEE nr. 62 din aceeași dată. Nu a fost primită nicio altă observație a părților terțe după publicarea deciziei.

2. Cadrul legal privind taxa pe valoarea adăugată și compensarea taxei pe valoarea adăugată în Norvegia

Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2004 având ca obiectiv să reducă denaturarea concurenței care rezultă din Legea privind taxa pe valoarea adăugată.

⁽⁶⁾ Legea nr. 108 din 12 decembrie 2003 privind compensarea taxei pe valoarea adăugată pentru autoritățile locale și regionale (Lov om kompensasjon av merverdiavgift for kommuner, fylkeskommuner mv). Denumită în continuare „Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată”.⁽⁷⁾ Pentru mai multe informații a se vedea Decizia nr. 225/06/COL a Autorității, publicată în JO C 305, 14.12.2006.

Taxa pe valoarea adăugată este un impozit pe consum care presupune aplicarea unei taxe proporționale cu prețul bunurilor și al serviciilor furnizate, indiferent de numărul de tranzacții efectuate în cadrul procesului de producție sau distribuție până la etapa în care taxa se aplică în cele din urmă unui consumator final.

De regulă, o persoană care desfășoară o activitate comercială sau o afacere și are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA (denumită în continuare „persoană impozabilă”), calculează și plătește impozitul pe vânzări de bunuri și servicii reglementate de Legea privind taxa pe valoarea adăugată ⁽¹⁾ și poate deduce impozitul pentru bunurile și serviciile achiziționate pentru utilizare din impozitul pe vânzări ⁽²⁾ în cadrul unei întreprinderi. Astfel, sistemul TVA impozitează deopotrivă toate furnizările prin intermediul persoanelor impozabile. Această neutralitate reprezintă una dintre caracteristicile principale ale sistemului TVA.

Cu toate acestea, articolele 5, 5a și 5b din capitolul I al Legii privind taxa pe valoarea adăugată exceptează anumite tranzacții de la sfera de aplicare a Legii privind taxa pe valoarea adăugată: vânzările efectuate de anumite instituții, organizații etc. ⁽³⁾, furnizarea și închirierea de proprietăți sau drepturi de proprietate imobiliară, prestarea anumitor servicii, între altele furnizarea de servicii medicale sau de servicii conexe acestora, servicii sociale, servicii educaționale, servicii financiare, servicii legate de exercitarea autorității publice, servicii sub forma dreptului la vizionarea de spectacole de teatru, operă, balet, cinematograf, circ, expoziții în cadrul galeriilor și muzeelor, servicii de loterie, servicii legate de servirea produselor alimentare în cadrul școlilor și cantinelor studențești etc. ⁽⁴⁾.

Din cele menționate mai sus rezultă că orice persoană impozabilă care furnizează bunuri și servicii exceptate de la aplicarea Legii privind taxa pe valoarea adăugată plătește impozitul pentru achiziția de bunuri și servicii, dar nu poate deduce impozitul pentru achizițiile efectuate din obligațiile sale fiscale deoarece pentru astfel de achiziții persoana impozabilă este consumatorul final.

Rezultatul scutirii constă în faptul că furnizorii de bunuri și servicii scutite de impozite au obligația de a plăti impozitul pentru achiziția de bunuri și servicii ca orice consumator final

⁽¹⁾ Articolul 10 alineatul (1) din capitolul III din Legea privind taxa pe valoarea adăugată. A se vedea în acest sens capitolul IV în legătură cu capitolul I din Legea privind taxa pe valoarea adăugată.

⁽²⁾ Articolul 21 din capitolul VI din Legea privind taxa pe valoarea adăugată.

⁽³⁾ Se face referire la articolul 5 din Legea privind taxa pe valoarea adăugată conform căruia vânzările efectuate de anumite entități precum muzee, teatre, asociații non-profit etc. sunt scutite de TVA. Articolul 5 alineatul (2) din Legea privind taxa pe valoarea adăugată precizează că Ministerul Finanțelor poate emite reglementări care să delimiteze și să suplimenteze dispozițiile din prima subsecțiune și poate prevedea că întreprinderile la care se face referire în prima subsecțiune, punctul 1 litera (f) calculează și plătesc cu toate acestea impozitul pe profit în cazul în care scutirea produce o denaturare semnificativă a concurenței față de celelalte întreprinderi înregistrate care furnizează bunuri și servicii.

⁽⁴⁾ A se vedea articolul 5 litera (b) din Legea privind taxa pe valoarea adăugată.

(fără a avea posibilitatea de a percepe impozitul pe achiziții consumatorului final). Prin urmare, era logic ca scutițiile de TVA să conducă la o denaturare la un alt nivel. Entitățile publice, ca orice altă întreprindere integrată scutită de la plata TVA-ului, vor fi stimulate să facă achiziții interne ⁽⁵⁾ în loc să achiziționeze servicii și bunuri de pe piață. Pentru a crea un sistem fără niciun stimulent special de a produce bunuri sau servicii din resurse proprii în comparație cu achizițiile externe, autoritățile norvegiene au adoptat Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată:

Articolul 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată enumeră exhaustiv instituțiile acoperite de legea menționată:

- (a) autorități locale și regionale care desfășoară activități regionale sau locale în care consiliul local sau consiliul județean sau un alt consiliu în temeiul Legii administrației publice locale ⁽⁶⁾ sau a altei legislații speciale privind administrația publică locală reprezintă organismul suprem;
- (b) întreprinderi intermunicipale înființate în conformitate cu Legea administrației publice locale sau cu altă legislație specială privind administrația publică locală;
- (c) întreprinderi private sau non-profit în măsura în care furnizează servicii medicale, educaționale sau sociale care reprezintă obligații statutare ale autorităților locale sau regionale;
- (d) centre de îngrijire de zi astfel cum se menționează la articolul 6 din Legea privind centrele de îngrijire de zi ⁽⁷⁾;
- (e) Consiliul Comun al Parohiilor (Kirkelig fellesrad).

Din articolul 3 coroborat cu articolul 4 alineatul (2) din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată rezultă că statul norvegian compensează impozitul pe consum plătit de către persoanele impozabile acoperite de Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată la achiziționarea de bunuri și servicii de la alți contribuabili atunci când primii nu au dreptul de a deduce impozitul pentru achiziții deoarece sunt scutiți de la plata acestuia în conformitate cu Legea privind taxa pe valoarea adăugată ⁽⁸⁾.

⁽⁵⁾ Achizițiile interne nu sunt considerate ca fiind o tranzacție supusă taxării în scopuri de TVA.

⁽⁶⁾ Legea nr. 107 din 25 septembrie 1992 privind administrația publică locală (Lov om kommuner og fylkeskommuner).

⁽⁷⁾ Legea nr. 64 din 17 iunie 2005 privind centrele de îngrijire de zi (Lov om barnehager).

⁽⁸⁾ Pentru mai multe explicații privind modul de funcționare a sistemului TVA în Norvegia se face referire la secțiunea I.2 din „Cadru legal privind taxa pe valoarea adăugată și compensarea taxei pe valoarea adăugată în Norvegia” din Decizia nr. 225/06/COL, p. 2.

3. Îndoielile exprimate de către Autoritate în decizia de inițiere a procedurii formale de investigație

În Decizia nr. 225/06/COL de inițiere a procedurii formale de investigație în legătură cu articolul 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, considerația preliminară a Autorității a fost că respectiva compensare a impozitului pe consum prevăzută la articolul 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată constituia ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE.

Autoritatea a considerat compensarea acordată în temeiul Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată ca fiind acordată de către stat din resurse de stat de la bugetul de stat. În opinia Autorității, nu a fost relevant pentru prezenta evaluare dacă costurile compensării suportate de către stat la nivel central au fost sau nu contrabalansate de transferurile reduse către autoritățile locale și regionale ca atare.

În plus, Autoritatea a considerat că, din moment ce autoritățile norvegiene compensează impozitul pentru achiziția de bunuri și servicii în cazul întreprinderilor care nu sunt supuse obligației de plată a TVA, dar care intră în domeniul de aplicare a articolului 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, acestea acordă un avantaj economic întreprinderilor în cauză.

În cadrul evaluării selectivității, Autoritatea și-a exprimat îndoielile cu privire la compensarea TVA-ului, care reprezenta în opinia sa o măsură selectivă din punct de vedere material, dacă aceasta ar putea fi justificată de natura și logica sistemului TVA, adică, dacă aceasta îndeplinește obiectivele inerente însuși sistemului TVA sau dacă urmărește alte obiective, exterioare sistemului TVA. Potrivit explicațiilor oferite de autoritățile norvegiene, obiectivul urmărit prin introducerea Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată a fost să faciliteze și să încurajeze opțiunea contribuabililor acoperiți de Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată între auto-aprovizionare și aprovizionarea externă cu bunuri și servicii care sunt supuse TVA. Autoritatea își exprimă îndoiala cu privire la acest obiectiv, dacă acesta poate fi considerat ca aparținând naturii și logicii sistemului TVA însuși, care reprezintă un impozit pe consum. În opinia preliminară a Autorității, compensarea TVA-ului nu a făcut parte din sistemul TVA în sine, instituit ca atare în 1970, ci a reprezentat o măsură diferită, introdusă ulterior, pentru rectificarea unor denaturări create de sistemul TVA.

Autoritatea a subliniat faptul că, deși aceasta diminuează denaturările în cazul achizițiilor municipale, compensarea TVA-ului a creat o denaturare a concurenței între întreprinderile care desfășoară aceleași activități economice în sectoare scutite de la plata TVA-ului.

Autoritatea a reamintit că, în principiu, beneficiarii sistemului de compensare a TVA-ului pot beneficia de compensarea impozitului pe consum în condițiile sistemului, indiferent dacă ajutorul acordat operatorilor din aceste sectoare ar avea un efect asupra comerțului. Câteva dintre sectoarele reglementate de Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată sunt parțial sau total deschise concurenței la nivelul întregului SEE.

Ajutorul acordat întreprinderilor din aceste sectoare poate așadar afecta schimburile comerciale între părțile contractante la Acordul SEE. Autoritatea a trebuit să evalueze sistemul ca atare și nu aplicarea acestuia la fiecare sector acoperit în parte. Pe baza jurisprudenței, concluzia preliminară a Autorității a fost că, fiind vorba de un sistem general național, Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată a putut afecta schimburile comerciale între părțile contractante.

În final, Autoritatea și-a exprimat îndoielile cu privire la faptul că o compensare a impozitului pe consum ar putea fi compatibilă cu normele privind ajutorul de stat prevăzute în Acordul SEE, astfel cum rezultă din oricare dintre excepțiile prevăzute la articolul 61 alineatele (2) și (3) din acordul menționat. Mai mult, cu toate că ajutorul ar putea fi considerat, în anumite situații, compatibil în temeiul derogării prevăzute la articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE, opinia preliminară a Autorității a fost că dispoziția în cauză nu justifică compatibilitatea Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată ca sistem.

4. Observațiile autorităților norvegiene

Prin scrisoarea din 18 septembrie 2006 (Evenimentul nr. 388922), autoritățile norvegiene și-au prezentat observațiile cu privire la decizia Autorității de a iniția procedura formală de investigație. Observațiile au fost împărțite în trei secțiuni:

4.1 Cadrul sistemului de compensare a TVA-ului

Autoritățile norvegiene au explicat faptul că TVA-ul este un impozit general care se aplică, în principiu, pentru toate activitățile comerciale care implică producția și distribuția de bunuri și prestarea de servicii. TVA-ul suportat pentru cheltuieli este recuperabil numai în măsura în care contribuabilul prestează servicii supuse plății TVA-ului. În temeiul normelor actuale privind TVA-ul, cele mai multe dintre activitățile din sectorul municipal nu sunt supuse plății TVA-ului:

„Activitatea municipală este, în general, în afara sistemului TVA. Activitățile municipale de bază, precum serviciile medicale, serviciile educaționale și serviciile sociale nu sunt supuse plății TVA-ului. Activitățile economice în care municipalitățile se angajează în calitate de «autoritate publică» nu intră în domeniul de aplicare a TVA-ului. În consecință, TVA-ul suportat de către municipalități în legătură cu activități scutite sau nesupuse la plata TVA-ului reprezintă un cost nerecuperabil. Acesta poate fi numit «c TVA ascuns». Acesta poate fi privit, de asemenea, ca o anomalie a sistemului TVA. Din moment ce sistemul TVA ar trebui să fie guvernat de un principiu de neutralitate, tratamentul TVA aplicat municipalităților poate denatura concurența. Datorită faptului că municipalitățile nu pot cere înapoi TVA-ul plătit pe materialele furnizate de sectorul privat, acest lucru poate determina autoritățile publice să prefere autoaprovizionarea cu servicii supuse plății TVA-ului față de contractarea externă a acestora către sectorul privat.”

Prin compensarea municipalităților pentru impozitul pe consum pe toate bunurile și serviciile, autoritățile norvegiene au susținut că scopul sistemului general de compensare a TVA-ului este de a crea un echilibru între autoaprovizionare și externalizare:

„TVA-ul nu va mai denatura stimulentele autorităților municipale atunci când acestea aleg între producția internă de servicii și achiziționarea de servicii supuse plății TVA-ului de la furnizori de servicii privați. [...] Prin urmare, neutralitatea poate fi considerată ca fiind obiectivul atribuit sistemului de compensare a TVA-ului.”

Autoritățile norvegiene au subliniat opinia exprimată deja în faza preliminară a investigației, conform căreia sistemul de compensare a TVA-ului nu constituie o măsură de ajutor pentru întreprinderile care intră în domeniul de aplicare a articolului 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată. Această afirmație este motivată prin faptul că, în momentul introducerii sistemului general de compensare a TVA-ului în anul 2004, creditele municipale din bugetul fiscal anual au fost reduse corespunzător cu valoarea preconizată a compensării impozitului pe consum. Sistemul de compensare a TVA-ului nu are așadar efecte asupra veniturilor pentru administrație. Prin urmare, sistemul poate fi descris ca fiind un sistem cu autofinanțare prin alocarea unei reduceri/unor cheltuieli de compensare municipalităților.

4.2 Ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE

În scrisoarea din 18 septembrie 2006, autoritățile norvegiene și-au exprimat dezacordul în legătură cu evaluarea Autorității conform căreia Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată constituie ajutor de stat din următoarele motive:

Avantaj economic

Autoritățile norvegiene consideră că nu este corect ca o compensare a TVA-ului să fie socotită drept un „avantaj” care degrevează întreprinderile de obligații fiscale care sunt în mod normal suportate din bugetele acestora. Întrucât municipalitățile finanțează ele însele sistemul de compensare a TVA-ului printr-o reducere a subvențiilor generale, nu se acordă niciun ajutor economic real. Sistemul de compensare a TVA-ului nu implică nicio reducere din valoarea impozitului, niciun alt gen de amânare a plății impozitului. În consecință, în opinia autorităților norvegiene, este greșit să se compare sistemul de compensare a TVA-ului cu măsurile care implică o reducere veritabilă a sarcinii fiscale a beneficiarului.

Selectivitate

Domeniul de aplicare a Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată este definit în mod pozitiv prin faptul că numai persoanele juridice care se încadrează la articolul 2 din legea în cauză pot beneficia de compensarea taxei pe consum pentru achiziții.

Cu toate acestea, o măsură de impozit selectiv poate fi justificată datorită naturii sau sistemului general al regimului fiscal în cauză. Autoritățile norvegiene au considerat că, susținând că o compensare a TVA-ului nu face parte din sistemul TVA, Autoritatea a respins argumentul acestora conform căruia compensarea TVA-ului poate fi considerată în conformitate cu

natura și logica sistemului TVA însuși. Autoritățile norvegiene au obiectat la această abordare făcând referire la capitolul 17B.3.1 și următoarele din Orientările Autorității privind ajutorul de stat, unde sunt analizate diverse aspecte ale diferitelor măsuri. Acestea au considerat că o compensare a TVA-ului se justifică prin natura sau prin sistemul general al regimului fiscal în cauză și au făcut trimitere la capitolul 17B.3.4 din Orientările privind ajutorul de stat „Aplicarea normelor privind ajutorul de stat măsurilor legate de impozitarea directă a întreprinderilor”. Un principiu fundamental stabilește că sistemul TVA ar trebui să fie neutru și nediscriminatoriu. În opinia autorităților norvegiene, neutralitatea poate fi văzută, prin urmare, ca fiind inerentă sistemului TVA însuși. Neutralitatea, care este inerentă sistemului TVA, reprezintă, de asemenea, obiectivul atribuit sistemului de compensare a TVA-ului. Prin urmare, autoritățile norvegiene au apreciat că este corect să considere sistemul de compensare a TVA-ului în conformitate cu natura și logica sistemului TVA însuși.

Mai mult, autoritățile au observat că, în cazul în care sistemul de compensare a TVA-ului ar fi eliminat progresiv, denaturarea concurenței ca rezultat al sistemului TVA ar fi reactivată: „Faptul că municipalitățile nu pot recupera TVA-ul pe consum poate denatura stimulentele autorităților municipale atunci când aleg între producția internă de servicii și achiziționarea de servicii supuse plății TVA-ului de la furnizorii de servicii privați.”

Autoritățile norvegiene au subliniat faptul că, pentru a diminua denaturarea concurenței rezultată din sistemul TVA, așa-numitul Comitet Rattsø a evaluat mai multe măsuri posibile înainte de a decide că sistemul de compensare a TVA-ului este cel mai adecvat⁽¹⁾. Una dintre măsurile posibile evaluate de către comitet a constat în extinderea dreptului municipalităților de a deduce TVA-ul pe consum. O altă măsură posibilă ar fi ca municipalitățile să devină în general plătitoare de TVA. Comitetul Rattsø nu a ales să extindă dreptul municipalităților de a deduce TVA-ul pe consum deoarece această măsură ar fi implicat încetarea prelevării TVA-ului ca impozit general. De asemenea, a fost luat în considerare faptul că o astfel de măsură ar atrage presiuni din partea altor grupări. Comitetul Rattsø nu a ales nici ca în general municipalitățile să fie supuse la plata de TVA. Printre alți factori, comitetul a subliniat că, deoarece numeroase servicii municipale sunt prestate în mod gratuit, lipsește baza de calcul pentru TVA:

„Extinderea drepturilor municipalităților de deducere sau supunerea municipalităților la plata TVA în general ar putea reprezenta ambele soluții în cadrul sistemului TVA. Motivul acestor măsuri, acela de a diminua denaturarea concurenței rezultată din sistemul TVA, ar fi însă identic cu obiectivul sistemului de compensare a TVA-ului. Mai mult, din punct de vedere economic nu există nicio diferență între sistemul de compensare și extinderea drepturilor municipalităților de a deduce impozitul pe consum. Astfel, ministerul consideră că încadrarea în sine a sistemului de compensare a TVA-ului nu poate avea consecințe.”

⁽¹⁾ Norges Offentlige Utredninger (NOU) 2003: 3, Merverdiavgiften og kommunene, Konkurransesvidninger mellom kommuner og private (denumit în continuare „Raportul Rattsø”).

Efectul asupra schimburilor comerciale

Autoritățile norvegiene au criticat evaluarea Autorității privind criteriul „efectul asupra schimburilor comerciale”.

„Prin sistemul de compensare a TVA-ului, municipalităților li se acordă în primul rând rambursarea impozitului pe consum pentru bunurile și serviciile achiziționate pentru activitățile obligatorii ale acestora. Acesta este cazul, în special, al educației, al sănătății și al sectorului social. De exemplu, în sectorul sănătății, municipalitățile sunt instruite, printre altele, să prevadă servicii de medicină generală, servicii de asistență medicală, servicii de moșit și servicii de asistență medicală la domiciliu. În sectorul social, municipalitățile sunt instruite să prevadă sprijinul economic și practic al beneficiarilor, de exemplu locuințe sociale.”

„Conform articolelor 2 și 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, compensarea TVA-ului mai poate fi, de asemenea, acordată municipalităților care desfășoară activități facultative. Pe lângă instruirea efectuată de către școlile municipale locale, ministerul nu cunoaște însă vreun alt sector din afara domeniului de aplicare a sistemului TVA în care să se pună problema dacă beneficiarii compensării TVA-ului își desfășoară serviciile în concurență cu alte întreprinderi din cadrul SEE.”

În consecință, autoritățile norvegiene au considerat că în sectoarele care sunt scutite de la aplicarea Legii privind taxa pe valoarea adăugată, un număr foarte mic de întreprinderi stabilite în țări europene învecinate ar presta servicii în concurență cu întreprinderile norvegiene acoperite de Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată. Mai mult, circumstanțe precum distanța fizică față de prestatorul serviciilor, dificultățile lingvistice sau alte forme de apartenență culturală reprezintă factori decisivi în alegerea unui prestator de servicii.

Autoritățile norvegiene au considerat că, pentru a efectua o evaluare reală a sistemului de compensare a TVA-ului în legătură cu criteriul stabilit la articolul 61 alineatul (1) SEE, ar trebui să fie relevant faptul că concurența între întreprinderile norvegiene și alte întreprinderi din cadrul SEE în sectoare scutite de la aplicarea TVA-ului este destul de marginală.

Astfel, autoritățile norvegiene au apreciat că o compensare a TVA-ului acordată întreprinderilor în sectoare scutite de la aplicarea TVA-ului nu poate fi considerată în măsură să afecteze schimburile comerciale dintre părțile contractante a Acordului SEE.

4.3 Observații generale

Autoritățile norvegiene au făcut referire la mai multe state membre UE care au introdus sisteme de rambursare a costurilor TVA pentru activitățile neimpozabile sau scutite de la plata impozitului pentru administrațiile locale. În Suedia, Danemarca, Țările de Jos și Regatul Unit al Marii Britanii au

fost instituite diferite sisteme care prevăd rambursarea TVA-ului administrațiilor locale pentru eliminarea denaturărilor în alegerea de către autoritățile publice între achizițiile publice și externalizarea serviciilor publice. Diferite sisteme de rambursare a TVA-ului cu un caracter în mare parte similar sunt, de asemenea, instituite în Franța, Luxemburg, Austria și Portugalia.

În plus, autoritățile norvegiene l-au citat pe fostul comisar Bolkestein. Într-o scrisoare din 1 februarie 2000 adresată lui Michel Hansenne (Belgia), care întrebese Parlamentul European dacă sistemul de compensare a TVA-ului din Regatul Unit era în conformitate cu a Șasea directivă privind TVA-ul, dl Bolkestein a afirmat că sistemul de compensare a TVA-ului „nu intră în contradicție cu a Șasea directivă privind TVA-ul” de vreme ce „implică o operațiune pur financiară între diferite organisme publice și este reglementat de politica națională corespunzătoare privind finanțarea autorităților publice”.

Dl Bolkestein a comentat, de asemenea, despre „un posibil sistem prin care guvernul irlandez ar acorda o subvenție instituțiilor de binefacere irlandeze de o valoare echivalentă cu TVA-ul nedeductibil suportat de acestea”. Acesta a afirmat că „acordarea de subvenții guvernamentale nu este în sine contrară legislației Uniunii Europene privind TVA-ul.”

Autoritățile norvegiene au recunoscut faptul că niciunul dintre aceste citate nu vizează direct normele privind ajutorul de stat. Cu toate acestea, în opinia lor, din aceste citate rezultă faptul că sistemele de compensare a TVA-ului nu sunt considerate a fi în conflict cu a Șasea directivă privind TVA-ul. În opinia lor, aceasta reflectă faptul că sistemele de compensare a TVA-ului sunt în conformitate cu natura și logica sistemului de TVA însuși.

II. EVALUARE

1. Prezența ajutorului de stat

1.1 Introducere

Articolul 61 alineatul (1) din Acordul SEE precizează că:

„Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul acord, orice ajutor acordat de statele membre ale CE, de statele AELS sau din resurse de stat sub orice formă care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producției anumitor bunuri, în măsura în care afectează schimbul între părțile contractante, este incompatibil cu funcționarea prezentului acord.”

Autoritatea dorește să facă o precizare preliminară cu privire la domeniul de aplicare a prezentei evaluări. Decizia nu vizează decizia autorităților norvegiene de a scuti anumite tranzacții de la aplicarea Legii privind taxa pe valoarea adăugată. Aceasta privește numai compensarea impozitului pe consum plătit de anumite persoane care intră în domeniul de aplicare a Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată.

În cele ce urmează, Autoritatea dorește, de asemenea, să sublinieze trei observații pe care le-a făcut deja în Decizia nr. 225/06/COL:

În primul rând, ca regulă generală, sistemul fiscal al unui stat AELS nu este acoperit de Acordul SEE. Fiecare stat AELS este în măsură să proiecteze și să pună în aplicare un sistem fiscal conform cu propriile sale opțiuni strategice. Cu toate acestea, aplicarea unei măsuri fiscale, precum compensarea impozitului pe consum prevăzută la articolul 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, poate avea consecințe care ar aduce-o în domeniul de aplicare a articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE. Conform jurisprudenței⁽¹⁾, articolul 61 alineatul (1) nu distinge între măsurile de intervenție a statului pe baza cauzelor sau obiectivelor acestora, ci le definește în funcție de efectele acestora.

În al doilea rând, întrebarea dacă măsura în cauză constituie ajutor de stat apare numai în măsura în care aceasta privește o activitate economică, adică o activitate care constă în furnizarea de bunuri și servicii pe o piață dată⁽²⁾. O măsură constituie ajutor de stat numai dacă aceasta favorizează întreprinderile. În scopul aplicării normelor privind concurența, conceptul de întreprindere cuprinde entități „angajate într-o activitate economică, fără a ține seama de statutul legal al entității și de modul în care aceasta este finanțată”⁽³⁾. Deși unele dintre entitățile cărora li se returnează impozitul pe consum nu îndeplinesc condiția de a fi o întreprindere, faptul că unii dintre beneficiarii Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată sunt întreprinderi reprezintă un motiv suficient pentru a evalua sistemul ca atare în sensul ajutorului de stat⁽⁴⁾.

În al treilea rând, ajutorul poate fi acordat atât întreprinderilor publice, cât și întreprinderilor private⁽⁵⁾. O întreprindere publică, pentru a putea fi considerată drept beneficiar al ajutorului de stat, nu trebuie să aibă în mod necesar o identitate juridică separată de cea a statului. Faptul că o entitate este guvernată de dreptul public și este o instituție non-profit nu înseamnă în mod necesar că aceasta nu este o „întreprindere” în sensul normelor privind ajutorul de stat⁽⁶⁾.

În al patrulea rând, în legătură cu observațiile generale prezentate de autoritățile norvegiene cu privire la existența unor sisteme similare în cadrul Uniunii Europene, Autoritatea dorește să precizeze că aceste sisteme pot fi diferite față de

Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată și că a informat Comisia Europeană despre observațiile autorităților norvegiene. În plus, conform jurisprudenței, „*orice neîndeplinire de către un stat membru a unei obligații în temeiul tratatului în legătură cu interdicția stabilită la articolul 92 nu poate fi justificată de faptul că și alte state membre nu îndeplinesc obligația în cauză.*”⁽⁷⁾

În cele ce urmează, Autoritatea va evalua dacă Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată ca și sistem⁽⁸⁾ îndeplinește criteriile prevăzute la articolul 61 alineatul (1) din Acordul SEE pentru a fi considerată ajutor de stat.

1.2 Resurse de stat

Pentru a constitui ajutor de stat, în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE, ajutorul trebuie să fie acordat de către stat din resurse de stat.

Compensația este acordată de către stat în mod direct și este prin urmare acordată de către stat din resurse de stat.

Autoritățile norvegiene au demonstrat faptul că sistemul de compensare a TVA-ului nu constituie o măsură de ajutor deoarece acesta este un sistem care se autofinanțează. În opinia acestora, municipalitățile finanțează ele însele sistemul de compensare a TVA-ului printr-o reducere a transferurilor generale de la bugetul de stat către municipalități. Odată cu introducerea sistemului de compensare a TVA-ului în 2004, alocările municipale din bugetul fiscal anual au fost reduse în conformitate cu valoarea preconizată a impozitului pe consum compensat.

Autoritatea consideră că, în sensul ajutorului de stat, nu este relevant dacă suma de bani primită de către municipalități a fost sau nu diminuată. Important este dacă întreprinderile, în sensul normelor privind concurența, au primit sprijin financiar din partea statului din resurse de stat. Atunci când o municipalitate funcționează ca o întreprindere, aceasta ar trebui văzută în sensul ajutorului de stat în mod separat față de municipalitatea ca autoritate publică. Faptul că se contrabalansează costul compensării suportat de stat la nivel central prin transferuri diminuate către autoritățile locale și regionale ca atare nu modifică această concluzie. Rambursarea impozitului pe consum plătit este finanțată din bugetul de stat și constituie, prin urmare, resurse de stat.

În plus, din punctul de vedere al Autorității, fiecare municipalitate nu obține o reducere a transferului de la stat care să corespundă exact compensării TVA-ului pe care o primește aceasta.

⁽¹⁾ Cauza E-6/98 *Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS* [1999], Raportul Curții AELS, p. 76, alineatul 34; cauzele conexe E-5/04, E-6/04 și E-7/04 *Fesil and Finnjord, PIL și alții* și [Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS 2005], Raportul Curții AELS, p. 121, alineatul 76; cauza 173/73 *Italy v Commission* [1974] ECR 709, alineatul 13; și cauza C-241/94 *Franța c. Comisiei* [1996] ECR I-4551, alineatul 20.

⁽²⁾ Cauzele conexe C-180/98 la C-184/98 *Pavlov și alții* [2000] ECR I-6451, alineatul 75.

⁽³⁾ Cauza C-41/90 *Höfner and Elser* [1991] ECR I-1979, alineatul 21.

⁽⁴⁾ Cauza E-2/05 *Autoritatea de Supraveghere a AELS c. Islandei* [2005], Raportul Curții AELS, p. 202, alineatul 24.

⁽⁵⁾ Cauza C-387/92 *Banco Exterior de España* [1994] ECR I-877, alineatul 11.

⁽⁶⁾ Cauza C-244/94 *Fédération Française des Sociétés d'Assurance et a.* [1995] ECR I-4013, alineatul 21; și cauza 78/76 *Steinike & Weinlig* [1977] ECR 595, alineatul 1.

⁽⁷⁾ Cauza 78/76 *Steinike & Weinlig*, citat mai sus, alineatul 24, cauza T-214/95 *Het Vlaamse Gewest Comission* [1998] ECR II-717, alineatul 54.

⁽⁸⁾ Autoritatea a evaluat în secțiunea II.2.1 din Decizia nr. 225/06/COL că Legea privind compensarea TVA-ului constituie un sistem de ajutor. Se face referire la evaluarea în cauză.

1.3 Avantaj economic

O măsură financiară acordată de către stat sau din resurse de stat unei întreprinderi și care ar scuti-o pe aceasta de costuri pe care ar trebui să le suporte în mod normal din bugetul propriu constituie un avantaj economic ⁽¹⁾.

Autoritățile norvegiene au argumentat că sistemul de compensare a TVA-ului nu constituie un avantaj deoarece sistemul nu cuprinde nici o reducere a valorii impozitului, nici o amânare a plății acestuia. Sistemul de compensare a TVA-ului nu implică nicio reducere a sarcinii fiscale a beneficiarului.

Autoritatea nu împărtășește această abordare. În opinia sa, autoritățile norvegiene nu fac diferențierea necesară între diferitele sfere ale statului, adică, în acest caz, statul ca autoritate fiscală, municipalitățile ca organisme de stat și întreprinderile municipale ca entități separate, în sensul acordării ajutorului de stat.

Pentru a stabili dacă s-a acordat un avantaj economic, Autoritatea trebuie să evalueze dacă o măsură îi scutește pe beneficiarii acesteia de sarcini pe care aceștia le suportă în mod normal pe parcursul desfășurării activității lor. Plata impozitului pe consum reprezintă un cost operațional legat de achizițiile efectuate pe parcursul normal al activității economice a unei întreprinderi și care este suportată în mod normal de întreprinderea în cauză. În măsura în care autoritățile norvegiene compensează impozitul pe consum pentru bunuri și servicii întreprinderilor care intră în domeniul de aplicare a articolului 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, acestea le acordă întreprinderilor în cauză un avantaj economic. Avantajul economic rezultă din faptul că toate costurile operaționale pe care trebuie să le suporte întreprinderile se reduc în conformitate cu suma impozitului pe consum compensat.

Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată implică, prin urmare, acordarea unui avantaj economic beneficiarilor sistemului.

1.4 Selectivitate

În plus, pentru a constitui ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE, măsura de ajutor trebuie să aibă un caracter selectiv prin faptul că favorizează „anumite întreprinderi sau producția de anumite bunuri.”

În Decizia nr. 225/06/COL, Autoritatea a considerat că Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată reprezintă o măsură selectivă din punct de vedere material. Domeniul de aplicare a Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată este definit în mod pozitiv prin aceea că numai persoanele impozabile care se încadrează la articolul 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată pot

⁽¹⁾ Cauzele conexate E-5/04, E-6/04 și E-7/04 *Fesil and Finnjord, PIL și alții și Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS*, citată mai sus, alineatele 76 și 78-79; cauza C-301/87 *Franța c. Comisiei*, alineatul 41.

primi compensarea impozitului pe consum pentru achiziții. Avantajul acordat în temeiul Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată întreprinderilor cărora li se returnează impozitul pe consum implică o exceptare de la obligația care decurge din sistemul TVA general aplicabil tuturor cumpărătorilor de bunuri și servicii.

Jurisprudența Curții de Justiție a stabilit faptul că o măsură fiscală specifică poate fi totuși justificată de logica internă a sistemului fiscal dacă este compatibilă cu acesta ⁽²⁾. Orice măsură destinată, parțial sau total, să scutească întreprinderile dintr-un anumit sector de sarcinile rezultate din aplicarea normală a sistemului general reprezintă ajutor de stat dacă nu există nicio justificare pentru scutirea în cauză pe baza naturii și logicii sistemului general ⁽³⁾.

Autoritatea va evalua dacă compensarea impozitului pe consum prevăzută la articolul 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată se înscrie în logica sistemului TVA. Pentru această evaluare, Autoritatea trebuie să analizeze dacă rambursarea impozitului pe consum îndeplinește obiectivele inerente sistemului general TVA sau dacă aceasta urmărește alte obiective care nu sunt instituite prin sistemul TVA.

Obiectivul inițial al sistemului TVA este de a impozita anumite furnizări de bunuri sau servicii. TVA-ul este un impozit indirect pe consumul de bunuri și servicii. Ca regulă, TVA-ul este calculat la toate stadiile lanțului de furnizare, precum și pentru importul de bunuri și servicii din străinătate. Consumatorul final plătește TVA-ul ca parte a prețului de cumpărare, fără dreptul de a deduce această taxă.

Deși, în principiu, toate vânzările de bunuri și servicii sunt supuse plății TVA-ului, anumite tranzacții pot fi scutite (și, în consecință, fără un credit pentru impozitul pe consum), ceea ce înseamnă că astfel de furnizări nu sunt impozabile.

Articolele 5, 5a și 5b din capitolul 1 din Legea norvegiană a taxei pe valoarea adăugată scutesc tranzacții precum furnizarea și închirierea de proprietăți imobiliare, furnizarea de servicii medicale și servicii conexe acestora, servicii sociale, servicii educaționale, servicii financiare etc. Furnizorii acestor bunuri și servicii sunt tratați ca și consumatorii finali în scopuri de TVA din moment ce aceștia trebuie să plătească impozit pe consum fără a avea dreptul de a solicita impozitul pe produse. Consecința logicii sistemului este că furnizările de bunuri și servicii scutite de la plata TVA și consumatorii finali plătesc impozit pe consum fără a avea posibilitatea de a-l deduce.

⁽²⁾ Cauza E-6/98 *Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS* citată mai sus, alineatul 38; cauzele conexate E-5/04, E-6/04 and E-7/04 *Fesil and Finnjord, PIL și alții și Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS*, citată mai sus, alineatele 84-85; cauzele conexate T-127/99, T-129/99 și T-148/99 *Territorio Histórico de Alava et a c. Comisiei* [2002] ECR II-1275, alineatul 163, cauza C-143/99 *Adria-Wien Pipeline* [2001] ECR I-8365, alineatul 42; cauza T-308/00 *Salzgitter c. Comisiei* [2004] ECR II-1933 alineatul 42, cauza C-172/03 *Wolfgang Heiser* [2005] ECR I-1627, alineatul 43.

⁽³⁾ Cauza E-6/98 *Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS* [1999], Raportul Curții AELS, p. 76, alineatul 38; cauzele conexate E-5/04, E-6/04 și E-7/04 *Fesil and Finnjord, PIL și alții și Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS*, citate mai sus, alineatele 76-89; cauza 73/73 *Italia c. Comisiei* [1974] ECR 709, alineatul 16.

Consecința logică a sistemului TVA a creat, cu toate acestea, o denaturare la un alt nivel, pe care autoritățile norvegiene au încercat s-o contracareze prin introducerea Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată. Prin urmare, rezultă că logica Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată este de a echilibra consecința naturală logică a sistemului TVA în cazul scutirii anumitor furnizori. Așadar, logica Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată nu este aceea de a impozita consumatorii finali, cum este cazul sistemului general TVA, ci aceea de a scădea un anumit grup de consumatori finali pentru a evita denaturarea concurenței dintre producția internă și externalizarea tranzacțiilor supuse TVA-ului.

Autoritățile norvegiene au explicat faptul că, în conformitate cu articolul 1 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, obiectivul compensării impozitului pe consum a fost acela de a crea un echilibru între auto-aprovizionare și externalizarea bunurilor și serviciilor supuse plății TVA-ului.

Autoritatea consideră că o compensare a impozitului pe consum, plătit din alte motive decât cele stabilite în sistemul TVA, nu este justificată de obiectivul impozitării unei anumite activități, care inspiră inițial sistemul TVA. Obiectivul urmărit de către autoritățile norvegiene în crearea unui echilibru între auto-aprovizionare și externalizarea de către entitățile publice a bunurilor și serviciilor supuse plății TVA-ului ar trebui considerat laudabil ca atare, dar cu greu se poate afirma că acesta aparține logicii și naturii sistemului TVA. În acest sens, Autoritatea face referire în special la jurisprudența *Heiser* ⁽¹⁾, conform căreia simplul fapt că o măsură are un scop laudabil nu este suficient pentru a o exclude din categoria ajutoarelor în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE. Articolul 61 alineatul (1) nu distinge între măsurile de intervenție a statului pe baza cauzelor sau obiectivelor acestora, ci le definește în funcție de efectele acestora ⁽²⁾.

Autoritatea nu ignoră faptul că obiectivul urmărit de către autoritățile norvegiene prin introducerea Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată a fost acela de a crea neutralitate în achiziționarea de bunuri și servicii supuse TVA-ului pentru administrația publică. Această neutralitate nu poate fi confundată cu neutralitatea inerentă sistemului TVA.

Din moment ce obiectivul creării unui echilibru între furnizarea internă și externalizarea bunurilor și serviciilor de către autoritățile publice nu este în conformitate cu logica sistemului TVA, acest obiectiv ar putea fi luat în considerare numai la evaluarea compatibilității măsurii în cauză.

Din motivele menționate mai sus, concluzia Autorității este că natura și logica sistemului TVA nu poate justifica compensarea TVA-ului. În consecință, aceasta reprezintă o măsură selectivă.

⁽¹⁾ Cauza C-172/03 *Wolfgang Heiser*, citată mai sus.

⁽²⁾ Cauza C-159/01 *Țările de Jos c. Comisiei* [2004] ECR I-4461, alineatul 51.

1.5 Denaturarea concurenței

O măsură trebuie să denatureze sau să amenințe să denatureze concurența pentru a se înscrie în domeniul de aplicare a articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE.

Numai entitățile publice și private care se încadrează în domeniul de aplicare a articolului 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată beneficiază de compensarea impozitului pe consum. Cu toate acestea, atunci când entitățile în cauză prestează servicii scutite de la aplicarea TVA-ului în concurență cu întreprinderi care nu se încadrează în domeniul de aplicare a articolului 2 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, acestea din urmă vor trebui să suporte costuri de cumpărare mai mari, chiar dacă efectuează servicii similare. Deși compensarea impozitului pe consum urmărea diminuarea denaturărilor în cazul achizițiilor municipale, aceasta a creat o denaturare a concurenței între autoritățile publice care desfășoară activități economice și întreprinderile private care desfășoară aceleași activități economice în sectoare scutite de la aplicarea TVA-ului. În consecință, datorită intervenției statului, produsele oferite de operatorii privați vor fi, toți ceilalți factori fiind similari, mai scumpe. Astfel concurența este denaturată. În sectoarele în care atât operatorii publici, cât și cei privați beneficiază de compensare, ajutorul ar amenința în continuare să denatureze concurența dintre operatorii naționali și alți operatori din cadrul SEE care își desfășoară activitatea pe aceeași piață.

În consecință, în ceea ce privește compensarea acordată întreprinderilor care produc bunuri sau prestează servicii scutite de la aplicarea TVA-ului, Autoritatea consideră că există o denaturare a concurenței între întreprinderi.

1.6 Efectul asupra schimbului

O măsură de ajutor de stat intră în domeniul de aplicare a articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE numai în măsura în care aceasta afectează schimbul dintre părțile contractante la Acordul SEE.

În observațiile privind Decizia nr. 225/06/COL a Autorității, autoritățile norvegiene au contestat evaluarea Autorității privind criteriul efectului asupra schimburilor comerciale care nu era, în opinia acestora, bazată pe o înțelegere corectă a situației. În opinia lor, prin sistemul de compensare a TVA-ului, municipalitățile primesc în principal rambursări ale impozitului pe consum pentru bunuri și servicii achiziționate pentru activitățile obligatorii ale acestora. În ceea ce privește activitățile care nu sunt obligatorii pe care municipalitățile le-ar putea efectua, autoritățile norvegiene nu au reușit să identifice sectoare scutite de la aplicarea TVA-ului în care beneficiarii compensării TVA-ului să își presteze serviciile în concurență cu alte întreprinderi din cadrul SEE, cu excepția categoriei speciale de școli vizate de reclamant. Autoritățile norvegiene consideră că există un număr foarte mic de întreprinderi stabilite în țările europene învecinate care concurează cu întreprinderile norvegiene acoperite de Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată.

Autoritatea își reafirmă poziția exprimată în Decizia nr. 225/06/COL cu privire la evaluarea efectului asupra schimburilor comerciale. Autorității i se solicită să examineze dacă un sistem de ajutor poate afecta schimburile în cadrul SEE și nu să determine efectul real al acestuia⁽¹⁾. În principiu, toți beneficiarii sistemului de compensare a TVA-ului pot primi compensarea TVA-ului pe consum în condițiile sistemului, indiferent dacă ajutorul acordat unui operator concret ar avea un efect asupra schimburilor comerciale. Jurisprudența CEJ a stabilit că „în cazul unui sistem de ajutor, Comisia se poate limita la examinarea caracteristicilor generale ale sistemului în cauză fără a i se cere să examineze fiecare caz particular în care se aplică acesta”⁽²⁾. De asemenea, Curtea AELS a susținut această interpretare⁽³⁾.

Criteriul efectului asupra schimburilor comerciale a fost interpretat în mod tradițional astfel încât, în termeni generali, o măsură este considerată ajutor de stat dacă aceasta are capacitatea de a afecta schimburile comerciale între statele SEE⁽⁴⁾. Chiar dacă aprecierea autorităților norvegiene este corectă, și anume că numai câteva întreprinderi din cadrul SEE concurează cu beneficiarii Legii privind compensarea taxei pe valoarea adăugată, măsura de ajutor poate totuși afecta schimburile comerciale din moment ce nici numărul de beneficiari, nici numărul de concurenți nu constituie elemente semnificative pentru evaluarea criteriului efectului asupra schimburilor comerciale în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE⁽⁵⁾.

Acordarea ajutorului de stat unei întreprinderi poate conduce la menținerea sau creșterea furnizării interne, consecința fiind că oportunitățile celorlalte întreprinderi de a pătrunde pe piața celorlalte state SEE în cauză sunt reduse⁽⁶⁾. Prin urmare, caracterul ajutorului nu depinde de caracterul local sau regional al serviciilor furnizate sau de scara sectorului de activitate vizat⁽⁷⁾.

- (1) Cauza C-298/00 P *Italia c. Comisiei* [2004] ECR I-4087, alineatul 49, și cauza C-372/97 *Italia c. Comisiei* [2004] ECR I-3679, alineatul 44.
- (2) Cauza T-171/02 *Regione autonoma della Sardegna c. Comisiei* [2005] ECR II-2123, alineatul 102; cauza 248/84 *Germania c. Comisiei* [1987] ECR 4013, alineatul 18; cauza C-75/97 *Belgia c. Comisiei* ECR I-3671, alineatul 48; și cauza C-278/00 *Grecia c. Comisiei* [2004] ECR I-3997, alineatul 24.
- (3) Cauza E-6/98 *Norvegia și Autoritatea de Supraveghere AELS* citată mai sus, alineatul 57 și cauza E-2/05 *Autoritatea de Supraveghere AELS din Islanda* [2005] Raportul Curții AELS, p. 202, alineatul 24.
- (4) Cauzele conexe T-298/97-T-312/97 e.a. *Alzetta a.o. c. Comisiei* [2000], ECR II-2319, alineatele 76-78.
- (5) Cauza C-71/04 *Administración del Estado c. Xunta de Galicia* [2005] ECR I-7419, alineatul 41; cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003] ECR I-7747, alineatul 81; cauzele conexe C-34/01 până C-38/01 *Enirisorse* [2003] ECR I-14243, alineatul 28; cauza C-142/87 *Belgia c. Comisiei („Tubemeuse”)* [1990] ECR I-959, alineatul 43; cauzele conexe C-278/92 până C-280/92 *Spania c. Comisiei* [1994] ECR I-4103, alineatul 42.
- (6) Cauza E-6/98 *Norvegia c. Autorității de Supraveghere a AELS*, citată mai sus, , alineatul 59; cauza C-303/88 *Italia c. Comisiei* [1991] ECR I-1433, alineatul 27; cauzele conexe C-278/92 - C-280/92 *Spania c. Comisiei* [1994] ECR I-4103, alineatul 40, cauza C-280/00 *Altmark Trans*, citată mai sus, alineatul 78.
- (7) Cauza C-280/00 *Altmark Trans*, citată mai sus, alineatul 77; cauza C-172/03 *Wolfgang Heiser* [2005] ECR I-1627, alineatul 33; cauza C-71/04 *Administración del Estado c. Xunta de Galicia* [2005] ECR I-7419, alineatul 40.

Nu există niciun prag sau procentaj sub care să se poată considera că schimburile comerciale dintre părțile contractante nu sunt afectate⁽⁸⁾. Dimpotrivă, conform jurisprudenței⁽⁹⁾, de fiecare dată când ajutorul financiar de stat consolidează poziția unei întreprinderi în comparație cu celelalte întreprinderi cu care aceasta concurează în schimburile comerciale din interiorul SEE, acestea din urmă pot fi considerate ca fiind afectate de ajutorul respectiv.

Articolele 5 și 5a din capitolul I din Legea privind taxa pe valoarea adăugată exceptează anumite tranzacții de la domeniul de aplicare a Legii privind taxa pe valoarea adăugată. În plus, articolul 5b din aceeași lege prevede că furnizarea anumitor servicii, printre altele furnizarea de servicii medicale și servicii conexe acestora, servicii sociale, servicii educaționale, servicii financiare, servicii legate de exercitarea autorității publice, servicii sub forma dreptului la vizionarea de spectacole de teatru, operă, balet, cinematograf și circ, expoziții din galerii și muzee, servicii de loterie, servicii legate de servirea produselor alimentare în școli și cantine studențești etc. nu sunt acoperite de legea în cauză. Toate aceste servicii sunt prin urmare scutite de la aplicarea TVA-ului, dar sunt, în principiu, acoperite de Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată⁽¹⁰⁾. Unele dintre aceste sectoare precum, de exemplu, serviciile financiare, serviciile legate de servirea produselor alimentare în cadrul școlilor și cantinelor studențești, anumite servicii stomatologice, anumite servicii educaționale furnizate contra unei remunerații, anumite servicii cinematografice sunt parțial sau total deschise concurenței din întreg cadrul SEE. Ajutorul acordat întreprinderilor în sectoare care sunt deschise concurenței poate așadar afecta schimbul dintre părțile contractante la Acordul SEE.

Din aceste motive și având în vedere jurisprudența Curții Europene de Justiție, Autoritatea consideră că Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată reprezintă un sistem general de compensare la nivel național care poate afecta schimbul dintre părțile contractante la Acordul SEE.

1.7 Concluzie

Din motivele menționate mai sus, Autoritatea concluzionează că Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată constituie un sistem de ajutor de stat în sensul articolului 61 alineatul (1) din Acordul SEE.

⁽⁸⁾ Cauza C-280/00 *Altmark Trans* [2003] ECR I-7747, alineatul 81; cauza C-172/03 *Wolfgang Heiser* [2005] ECR I-1627, alineatul 32.

⁽⁹⁾ Cauza E 6/98 *Norvegia c. Autoritatea de Supraveghere a AELS*, citată mai sus, alineatul 59; cauza 730/79 *Philip Morris c. Comisiei* [1980] ECR 2671, alineatul 11.

⁽¹⁰⁾ Articolul 4 din Legea privind compensarea TVA-ului introduce câteva restricții asupra posibilității acordării compensației.

2. Cerințe procedurale

În conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, „Autoritatea de Supraveghere a AELS va fi informată, în timp suficient pentru a i se permite să își prezinte observațiile, cu privire la orice plan de acordare sau modificare a ajutorului (...). Statul în cauză nu își va pune în aplicare măsurile propuse până la încheierea procedurii cu o decizie finală.”

Autoritățile norvegiene nu i-au comunicat Autorității Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată înaintea punerii acesteia în aplicare. În consecință, Autoritatea concluzionează că autoritățile norvegiene nu și-au îndeplinit obligațiile în conformitate cu articolul 1 alineatul (3) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție.

3. Compatibilitatea ajutorului

Autoritatea consideră că niciuna dintre derogările menționate la articolul 61 alineatul (2) din Acordul SEE nu poate fi pusă în aplicare în acest caz.

În ceea ce privește aplicarea articolului 61 alineatul (3) din Acordul SEE, compensarea impozitului pe consum nu poate fi analizată în contextul articolului 61 alineatul (3) litera (a) din Acordul SEE din moment ce niciuna dintre regiunile norvegiene nu se încadrează în această dispoziție, care necesită un standard de viață anormal de scăzut sau un nivel grav al șomajului. Compensarea nu pare să promoveze executarea unui proiect important de interes comun european sau să remedieze o tulburare gravă a economiei unui stat, astfel cum se cere pentru compatibilitate în conformitate cu articolul 61 alineatul (3) litera (b) din Acordul SEE.

În ceea ce privește articolul 61 alineatul (3) litera (c) din Acordul SEE, ajutorul ar putea fi considerat compatibil cu Acordul SEE dacă acesta facilitează dezvoltarea anumitor activități economice sau a anumitor sectoare economice fără să afecteze condițiile comerciale într-o măsură contrară interesului comun. Sistemul de ajutor în cauză nu pare să faciliteze dezvoltarea anumitor activități sau sectoare economice ci, astfel cum au afirmat autoritățile norvegiene, urmărește obiectivul stabilirii unui echilibru în ceea ce privește bunurile și serviciile supuse TVA-ului între achizițiile interne și externalizarea serviciilor în cadrul municipalităților.

Autoritatea consideră că o reducere a cheltuielilor de exploatare ale unei întreprinderi, precum impozitul pe consum, constituie un ajutor operațional. Acest tip de ajutor este, în principiu, interzis. Cu toate acestea, Autoritatea consideră că Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată constituie un sistem de ajutor care, în forma actuală, nu poate fi considerat compatibil cu normele privind ajutorul de stat din Acordul SEE.

Cu toate acestea, Autoritatea amintește că, astfel cum s-a menționat mai sus, întrebarea dacă măsura constituie ajutor de stat se pune doar în măsura în care aceasta privește o activitate economică, adică o activitate care constă în furnizarea de bunuri și servicii pe o piață dată. Pentru cazul de față, aceasta implică faptul că, în măsura în care beneficiarii sistemului efectuează sarcini de administrație publică sau obligații statutare care nu reprezintă o activitate economică, evaluarea ajutorului de stat, inclusiv evaluarea compatibilității măsurii, nu se aplică.

În plus, în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE, normele privind ajutorul de stat nu se aplică în cazul întreprinderilor cărora le-a fost încredințată prestarea de servicii de interes economic general în măsura în care aplicarea unor astfel de norme ar obstrucționa realizarea unor sarcini anume atribuite acestora și atât timp cât schimbul nu este afectat într-o măsură contrară intereselor părților contractante la acord.

În general, statele au o putere discreționară largă în definirea serviciilor care ar putea fi clasificate drept servicii de interes economic general. În această privință, sarcina Autorității este de a asigura că nu există nicio greșeală manifestă în ceea ce privește definiția serviciilor de interes economic general. În contextul de față, Autoritatea nu poate efectua o evaluare detaliată a faptului dacă toți furnizorii din sectoarele scutite de aplicarea TVA-ului care beneficiază de rambursarea impozitului pe consum, adică care sunt acoperiți de sistemul de ajutor, îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 59 alineatul (2) din Acordul SEE. Autoritatea se poate limita doar la a indica faptul că, în cazul îndeplinirii acestor condiții, rambursarea TVA-ului pe consum acordată unei întreprinderi date sau unui grup specific de întreprinderi poate fi considerată ca fiind ajutor de stat compatibil în sensul articolului 59 alineatul (2) din Acordul SEE. Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată nu este limitată într-un asemenea mod.

La 28 noiembrie 2005, Comisia Europeană a adoptat o decizie privind aplicarea articolului 86 alineatul (2) din Tratatul CEE la ajutorul de stat, sub forma compensației pentru obligația de serviciu public, acordat anumitor întreprinderi cărora le-a fost încredințată prestarea unui serviciu de interes economic general⁽¹⁾. Decizia a fost încorporată în Acordul SEE în iulie 2006⁽²⁾.

Conform deciziei în cauză⁽³⁾, spitalele și întreprinderile responsabile cu locuințele sociale cărora li se încredințează sarcini care implică servicii de interes economic general au caracteristici specifice care trebuie luate în considerare. Intensitatea denaturării concurenței în aceste sectoare în stadiul actual al dezvoltării pieții interne nu este în mod necesar proporțională cu nivelul cifrei de afaceri și al compensației. Prin urmare, spitalele care oferă servicii de îngrijire medicală, inclusiv, acolo unde este cazul, servicii de urgență și servicii auxiliare legate direct de activitățile principale, în special în domeniul cercetării, precum și întreprinderile responsabile cu locuințele sociale care oferă locuințe cetățenilor defavorizați sau grupurilor mai puțin favorizate social care, din cauza constrângerilor de solvabilitate, nu pot obține locuințe în condițiile pieții, sunt scutite de obligația de notificare.

⁽¹⁾ Publicat în JO L 312 din 29.11.2005, p. 67.

⁽²⁾ Decizia 2005/842/CE a Comisiei din 28 noiembrie 2005 privind aplicarea articolului 86 alineatul (2) din Tratatul CE la ajutorul de stat, sub forma compensației pentru obligația de serviciu public, acordat anumitor întreprinderi cărora le-a fost încredințată prestarea unui serviciu de interes economic general a fost integrată în anexa XV la Acordul SEE ca punctul 1h prin Decizia nr. 91/2006 (JO L 289, 19.10.2006, p. 31 și Suplimentul SEE, 19.10.2006, p. 24), e.i.f 8.7.2006.

⁽³⁾ Punctul 15.

Cu toate acestea, nicio rambursare a impozitului pe consum acordată unei întreprinderi pentru acea porțiune a activităților economice pe care le desfășoară aceasta care nu fac parte din obligația de serviciu public nu este acoperită de scutirea în cauză. Astfel cum s-a apreciat mai sus, un astfel de sistem de rambursare constituie ajutor de stat și nu poate fi considerat compatibil cu normele din Acordul SEE. În acest context, se poate face referire la unele dintre sectoarele de activitate vizate, adică la sectoare care sunt scutite de la aplicarea TVA-ului și în legătură cu care reiese clar din cazuistica existentă fie a Comisiei Europene, fie a Autorității sau din jurisprudența existentă că activitatea constituie o activitate economică care este efectuată în concurență cu alții. Acesta este în special cazul stomatologilor ⁽¹⁾ sau al serviciilor de ambulanță ⁽²⁾.

În plus, unii dintre beneficiarii ajutorului în baza sistemului de compensare a TVA-ului pot beneficia de alte scutiri precum ajutorul *de minimis*, aplicarea dispozițiilor regulamentelor de scutire în bloc cum ar fi regulamentul de scutire în bloc pentru IMM-uri etc.

Cu toate acestea, sistemul în forma actuală nu este interpretat ca vizând doar obligațiile de serviciu public sau oricare dintre scutirile menționate mai sus. Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată este amplă atât în aplicare, cât și în concepere. Aceasta nu conține criteriile necesare care ar asigura îndeplinirea condițiilor de scutire. În consecință, sistemul ca atare nu poate fi considerat compatibil cu normele privind ajutorul de stat din Acordul SEE.

4. Concluzii

Autoritatea constată că autoritățile norvegiene au pus în aplicare în mod ilegal Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată prin încălcarea articolului 1 alineatul (3) din partea I a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție. Rambursarea impozitului pe consum prevăzută de legea în cauză în forma actuală a acesteia nu este compatibilă cu funcționarea Acordului SEE din motivele expuse mai sus.

În conformitate cu articolul 14 din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, în cazuri de ajutor ilegal și dacă acesta este găsit incompatibil, Autoritatea dispune, în general, ca statul AELS în cauză să recupereze ajutorul de la beneficiar.

Autoritatea este de părere că, în cazul de față, nu există principii generale care să excludă recuperarea ajutorului. În conformitate

⁽¹⁾ Cauza C-172/03 *Wolfgang Heiser*, citată mai sus.

⁽²⁾ Cauza C-475/99, *Firma Ambulanz Glöckner c. Landkreis Südwestpfalz* [2001] ECR I-8089.

cu jurisprudența constantă, abrogarea ajutorului ilegal prin recuperare reprezintă consecința logică a constatării ilegalității acestuia. În consecință, recuperarea ajutorului de stat acordat în mod ilegal, în scopul restabilirii situației existente anterior, nu poate fi în principiu considerată ca fiind disproporțională cu obiectivele Acordului SEE în ceea ce privește ajutorul de stat. Prin rambursarea ajutorului, beneficiarul renunță la avantajul de care s-a bucurat față de concurenții săi pe piață, restabilindu-se situația anterioară acordării ajutorului ⁽³⁾. Din funcția rambursării ajutorului rezultă, de asemenea, ca regulă generală cu excepția circumstanțelor excepționale, că Autoritatea nu va depăși limitele puterii sale discreționare, recunoscută de jurisprudența Curții Europene de Justiție, dacă solicită Statului AELS în cauză să recupereze sumele acordate prin intermediul unui ajutor ilegal de vreme ce aceasta nu face decât să restabilească situația precedentă ⁽⁴⁾.

În plus, în vederea caracterului obligatoriu al supravegherii ajutorului de stat de către Autoritate în temeiul Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție, întreprinderile cărora le-a fost acordat ajutor nu se pot aștepta în mod legitim ca ajutorul să fie legal decât atunci când acesta a fost acordat în conformitate cu procedura prevăzută în dispozițiile protocolului ⁽⁵⁾.

Afirmațiile comisarului Bolkestein, menționate de către autoritățile norvegiene făceau referire la conformitatea sistemelor în cauză cu normele TVA ca atare. Mai mult, în cel puțin una dintre afirmațiile sale, dl Bolkestein a inclus și declinarea „*cu condiția ca normele privind ajutorul de stat să fie respectate*”. În consecință, Autoritatea consideră că nicio așteptare legitimă nu poate fi justificată de aceste afirmații.

Mai mult, autoritățile norvegiene nu au făcut trimitere la niciun sistem de ajutor de stat similar care să fi fost aprobat fie de Comisia Europeană, fie de Autoritate și pe baza căruia ar putea fi justificată existența unor așteptări legitime cu privire la Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată.

Din aceste motive, Autoritatea consideră că nu există circumstanțe excepționale aparente în prezentul caz care să conducă la așteptări legitime din partea beneficiarilor ajutorului.

Recuperarea trebuie să includă dobânzi compuse, în linie cu articolul 14 alineatul (2) din partea II a Protocolului 3 la Acordul privind Autoritatea de Supraveghere și Curtea de Justiție și cu articolele 9 și 11 din Decizia nr. 195/04/COL a Autorității din 14 iulie 2004 ⁽⁶⁾.

⁽³⁾ Cauza C-350/93 *Comisia c. Italiei* [1995] ECR I-699, alineatul 22.

⁽⁴⁾ Cauza C-75/97 *Belgia c. Comisiei* [1999] ECR I-3671, alineatul 66, și Cauza C-310/99 *Italia c. Comisia* [2001] ECR I-8089.

⁽⁵⁾ Cauza C-169/95 *Spania c. Comisiei* [1997] ECR I-135, alineatul 51.

⁽⁶⁾ Publicat în JO L 139, 25.5.2006, p. 37 și Suplimentul SEE nr. 26 din 25.5.2006, p. 1.

În consecință, autorităților norvegiene li se cere să ia măsurile necesare pentru recuperarea oricărui ajutor incompatibil acordat în temeiul articolului 3 din Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată și să le aducă la cunoștința Autorității în termen de două luni.

Autoritățile norvegiene vor modifica Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată cu efecte imediate pentru a exclude acordarea ajutorului de stat. În termen de două luni, acestea vor informa Autoritatea despre modificările legislative necesare efectuate,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Ajutorul de stat acordat în legătură cu Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată pusă în aplicare de către autoritățile norvegiene nu este compatibil cu funcționarea Acordului SEE.

Articolul 2

Norvegia modifică Legea privind compensarea taxei pe valoarea adăugată cu efecte imediate pentru a exclude acordarea ajutorului de stat.

Articolul 3

Autoritățile norvegiene iau toate măsurile necesare în vederea recuperării de la toți beneficiarii a ajutorului de stat la care se face referire la articolul 1.

Articolul 4

Recuperarea se face fără nicio amânare și în conformitate cu procedurile din legislația națională cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a deciziei. Ajutorul care trebuie recuperat include dobândă și dobândă compusă începând cu data de la care ajutorul a fost la dispoziția beneficiarului până la data recuperării acestuia. Dobânda este calculată pe baza articolelor 9 și 11 din Decizia nr. 195/04/COL a Autorității de Supraveghere a AELS.

Articolul 5

Autoritățile norvegiene informează Autoritatea de Supraveghere a AELS, în termen de două luni de la notificarea prezentei decizii, asupra măsurilor luate pentru îndeplinirea acesteia.

Articolul 6

Prezenta decizie se adresează Regatului Norvegiei.

Articolul 7

Numai textul în limba engleză este autentic.

Adoptată la Bruxelles, 3 mai 2007.

Pentru Autoritatea de Supraveghere a AELS

Bjørn T. GRYDELAND
Președinte

Kurt JÄGER
Membru al Colegiului

RECTIFICĂRI**Rectificare la Decizia 2008/649/CE a Comisiei din 3 iulie 2008 de acceptare a unui angajament referitor la procedura antidumping privind importurile de soluții de uree și de azotat de amoniu originare din Rusia**

(Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 213 din 8 august 2008)

La pagina 41, în tabelul de la articolul 1:

în loc de: „Open Joint Stock Company (OJSC) Mineral and Chemical Company „Eurochem”, membră a grupului de societăți Eurochem, din Moscova, Rusia, pentru bunurile produse de societatea sa afiliată, OJSC NAK Azot, din Novomoskovsk, Rusia, sau de societatea sa afiliată OJSC Nevinnomyssky Azot, din Nevinnomyssk, Rusia, fie vândute direct primului client independent din Comunitate, fie aceleași bunuri vândute de Eurochem Trading GmbH, din Zug, Elveția, primului client independent din Comunitate”,

se va citi: „Produse de Open Joint Stock Company (OJSC) „Azot”, din Novomoskovsk, Rusia, sau de Open Joint Stock Company (OJSC) „Nevinnomyssky Azot”, din Nevinnomyssk, Rusia, fie vândute direct primului client independent din Comunitate, fie vândute de EuroChem Trading GmbH, din Zug, Elveția, sau prin intermediul Open Joint Stock Company (OJSC) Mineral and Chemical Company „EuroChem”, din Moscova, Rusia, și EuroChem Trading GmbH, din Zug, Elveția, primului client independent din Comunitate”.

AVIZ CITITORILOR

Instituțiile au hotărât să nu mai menționeze, în textele lor, ultima modificare a actelor citate.

În lipsa unor dispoziții contrare, actele la care se face trimitere în textele publicate se consideră ca fiind actele în versiunea în vigoare a acestora.